

Skaityk lengvai

Tekstai lengvai suprantama kalba

Tekstai parašyti trečiu
lengvai suprantamos kalbos lygiu.

© Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus
viešoji biblioteka, 2025

© Europos lengvai suprantamos kalbos simbolis:
Organizacija „Inclusion Europe“
Daugiau informacijos:
<https://www.inclusion-europe.eu/easy-to-read>

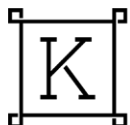
© Originalūs tekstai:

- Jonas Biliūnas, 2007
- Gendrutis Morkūnas, 2005
- Šatrijos Ragana, 2008
- Antanas Vaičiulaitis, 2006
- Bitė Vilimaitė, 1992, 2002.

© Tekstai lengvai suprantama kalba,
Justina Bružaitė-Liseckienė ir Rūta Norkūnė, 2025

© Iliustracijos, Greta Alice, 2025

Projektą finansuoja Lietuvos kultūros taryba.

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

ISBN 978-609-96500-2-9

Skaityk lengvai

Tekstai lengvai suprantama kalba

VILNIAUS APSKRITIES
ADOMO MICKEVIČIAUS
VIEŠOJI BIBLIOTEKA

Vilnius
2025

Turinys

Jonas Biliunas „Kliudžiau“	7
Šatrijos Ragana „Vyšnios“	21
Antanas Vaičiulaitis „Sargo namely“	33
Bitė Vilimaitė „Kačiukas“	61
Bitė Vilimaitė „Kada piešime perlinę vištelę?“	85
Bitė Vilimaitė „Čiuožyklos muzika“	113
Gendrutis Morkūnas „Paprasta istorijos pradžia“	131
Gendrutis Morkūnas „Katšunis“	149

Šioje knygoje skaitysite 8 trumpus pasakojimus apie vaikus ir jų gyvenimą.

Šiuos pasakojimus sukūrė lietuvių rašytojai:

- Jonas Biliūnas,
- Šatrijos Ragana,
- Antanas Vaičiulaitis,
- Bitė Vilimaitė,
- Gendrutis Morkūnas.

Šių rašytojų kūrinius mokiniai skaito mokykloje.

Visi šios knygos pasakojimai parašyti lengvai suprantama kalba.

Pasakojimus lengvai suprantama kalba parengė Justina Bružaitė-Liseckienė ir Rūta Norkūnė.

Pasakojimus iliustravo Greta Alice.

Tekstus išbandė vaikai,

kuriems sunku skaityti ir suprasti tekstus.

Vaikams išbandyti tekstus padėjo

specialioji pedagogė Reda Andriekutė-Kestauskė.

Knygos dizainą sukūrė Renata Lenkutienė.

Kliudžiau

Jonas Biliūnas

Lengvai suprantama kalba parengė
Rūta Norkūnė

 Kliudžiau reiškia pataikiau.

Šis pasakojimas yra apie tai,
kas atsitiko vienam vyrui jo vaikystėje.

Katytė

Tai buvo nedidelė balta katytė.

Katytė buvo plona.

Ji drebėjo iš šalčio ir baimės.

Katytės kailis buvo purvinas ir šlapias nuo lietaus.

Aš radau ją lauke prie tvoros.

Ji buvo susirietusi ir nelaiminga.

Katytę kažkas paliko

Kai katytė mane pamatė, ji sumiaukė.

Pažiūrėjau katytei į akis.

Iš katytės akių supratau,

kad jai baisu.

Bet katytė taip pat turėjo vilties.

Katytė buvo dar visai jauna,

bet tokia plona!

Galvojau:

– Gal žmonės atskyrė katytę nuo mamos?

Gal žmonės norėjo įdėti ją į maišelį ir išmesti į upę?

Gal žmonės katytę išmetė į lauką prie tvoros,

kad katytė nerastų kelio namo?

Gal katytė jau kelias dienas čia tupi?

Bet man nerūpėjo visa tai.

Juk katytės niekas nenori.

Medžiotojas

Aš apsidžiaugiau.

Taip džiaugiasi medžiotojas,
kai pamato kiškį.

Aš buvau apsirengęs kaip medžiotojas.

Turėjau lanką ir strėles.

Įsivaizdavau, kad esu indėnas.

Mokiausi antroje klasėje,
bet jaučiausi labai didelis ir stiprus.

O čia buvo tik maža plona katytė.

Medžioklė

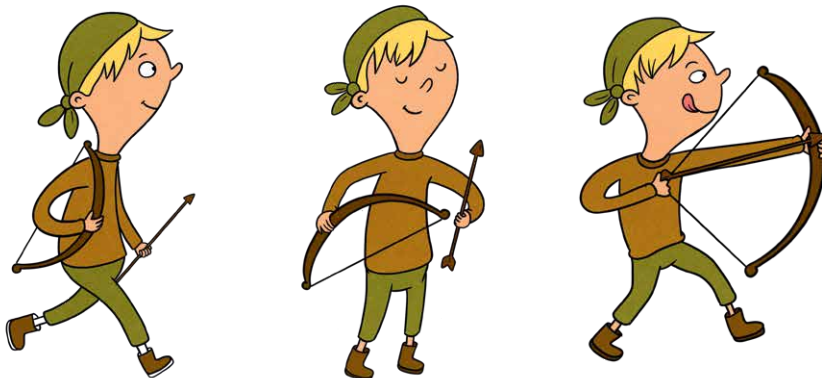
Pasiruošiau šauti iš lanko:

1. Nuėjau 10 žingsnių ir atsistojau.
2. Nusiėmiau nuo pečių lanką.
3. Įtempiau strėlę ir nusitaikiau.

Nelaiminga katytė žiūrėjo į mane liūdnomis akimis.

Katytė tarsi klausė, ką aš darau.

Ji laukė.

Paleidau strėlę.
Strėlė pataikė į katytę.
Pamačiau, kaip katytė staiga apsivertė.
Katytei labai skaudėjo.
Ji sumiaukė iš skausmo.
Katytės kojos pradėjo drebėti.

Sužeista katytė

Kliudžiau.

Aš pataikiau į katytę.

Kaip tikras medžiotojas priėjau arčiau.

Staiga pajutau šaltį širdyje.

Stovėjau nustebęs.

Mačiau, kad katytei skauda.

Ji primerkė akis.

Katytė turėjo mažai jėgų.

Ji negalėjo eiti,

todėl bandė šliaužti.

Katytės krūtinėje buvo žaizda.

Katytę sužeidė mano strėlė.

Iš tos žaizdos lašėjo kraujas.

Kraujas buvo tamsiai raudonos spalvos.

Jis lašėjo dideliais lašais ant smėlio.

Kaltė

Nuliūda.

Nežinojau, ką daryti toliau.

Numečiau lanką ir strėles.

Nebegalėjau žiūrėti į katytę.

Atbėgau į savo namus.

Širdyje jaučiau skausmą.

Atrodė, lyg didelis svoris užgriuvo krūtinę.

Jaučiau didelę kaltę.

Po dviejų dienų

Dvi dienas bijojau išeiti į lauką.
Kai išėjau, katytė gulėjo nebegyva.
Prie jos buvo mano lankas ir strėlės.
Greitai paėmiau lanką ir strėles nuo žemės.
Sulaužiau juos.
Išmėčiau lanko ir strėlės gabaliukus po lauką.
Tik neturėjau drąsos paimti strėlės,
kuri buvo katytės krūtinėje.

Tai buvo vienintelis šūvis mano gyvenime.
Niekada šio įvykio nepamiršiu.

Vyšnios

Šatrijos Ragana

Lengvai suprantama kalba parengė
Justina Bružaitė-Liseckienė

Šiame tekste pasakojama apie tai,
kas atsitiko vienai moteriai iš Lietuvos.
Ši istorija įvyko seniai.

Viskas vyko Ciuriche.

 Ciurichas yra miestas Šveicarijoje.

 O Šveicarija yra šalis Europoje.

Parduotuvė Ciuriche

Viena moteris gyveno Ciuricho mieste.

Kartą tame mieste moteris nuėjo į parduotuvę.

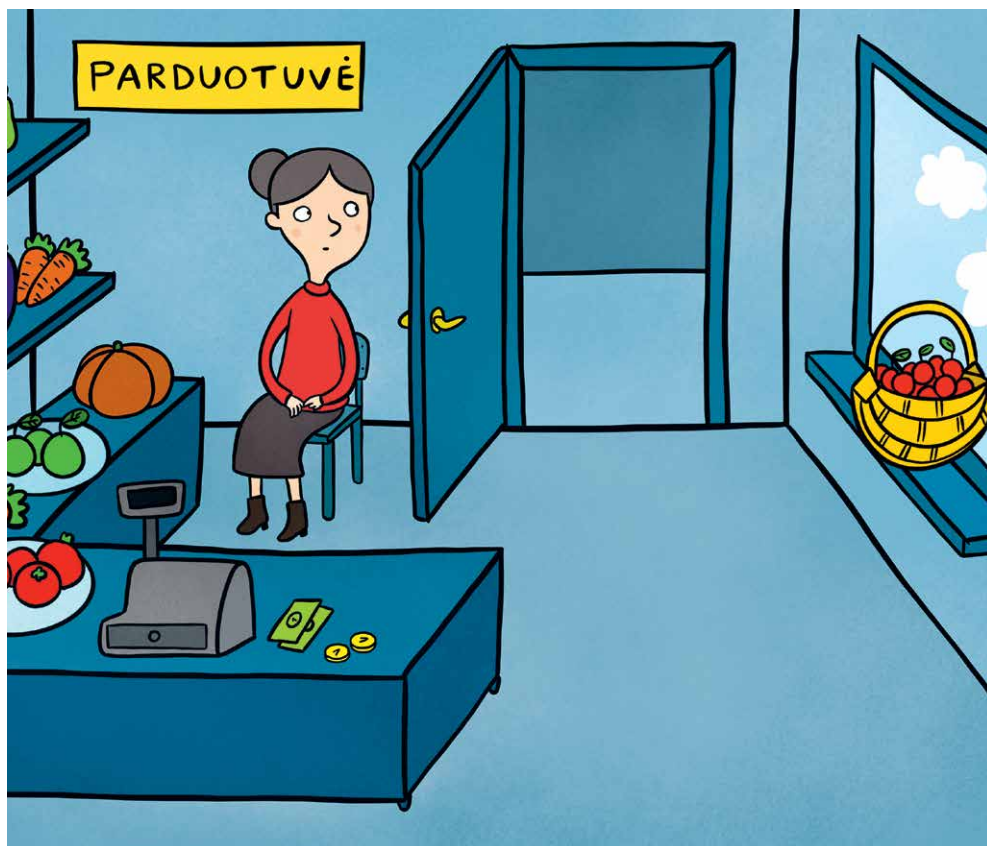
Ten dirbo vyras.

Vyruui reikėjo trumpam išeiti iš parduotuvės.

Jis paprašė moters truputį palaukti.

Moteris liko viena.

Ji atsisėdo laukti už atidarytų durų.

Maža mergaitė

Staiga į parduotuvę įėjo maža mergaitė.

Jai buvo gal 5 metai.

Mergaitė buvo švarutė.

Jos skruostai buvo raudoni.

Plaukai buvo supinti į gražias kaseles.

Mergaitė dėvėjo paprastą suknelę ir prijuostę.

Vienoje rankelėje mergaitė nešėsi pintinę.

Kitoje rankelėje mergaitė stipriai laikė pinigus.

Mergaitė pažiūrėjo į prekystalį.

 Prekystalis yra parduotuvės stalas,
prie kurio dažniausiai stovi pardavėjas.

Už prekystalio nieko nebuvo,
todėl mergaitė liko stovėti prie durų.

Moteris sėdėjo už durų ir žiūrėjo į mergaitę.

Moteris galvojo:

- Atrodo, kad mergaitė nežino, ką daryti.
Ji turbūt nepamatė manęs.

Mergaitė iš tikrųjų nepamatė moters,
nes durys buvo atidarytos, o moteris sėdėjo už durų.

Mergaitė pamatė vyšnias

Priešais mergaitę ant palangės stovėjo pintinė vyšnių.

Mergaitė pamatė šią pintinę ir priėjo arčiau jos.

Vyšnios buvo tokios gražios.

Jos buvo didelės ir raudonos.

Mergaitė tų vyšnių labai norėjo.

Paskui mergaitė priėjo dar arčiau vyšnių.

Mergaitei tos vyšnios patiko.

Ji smalsiai žiūrėjo į vyšnias.

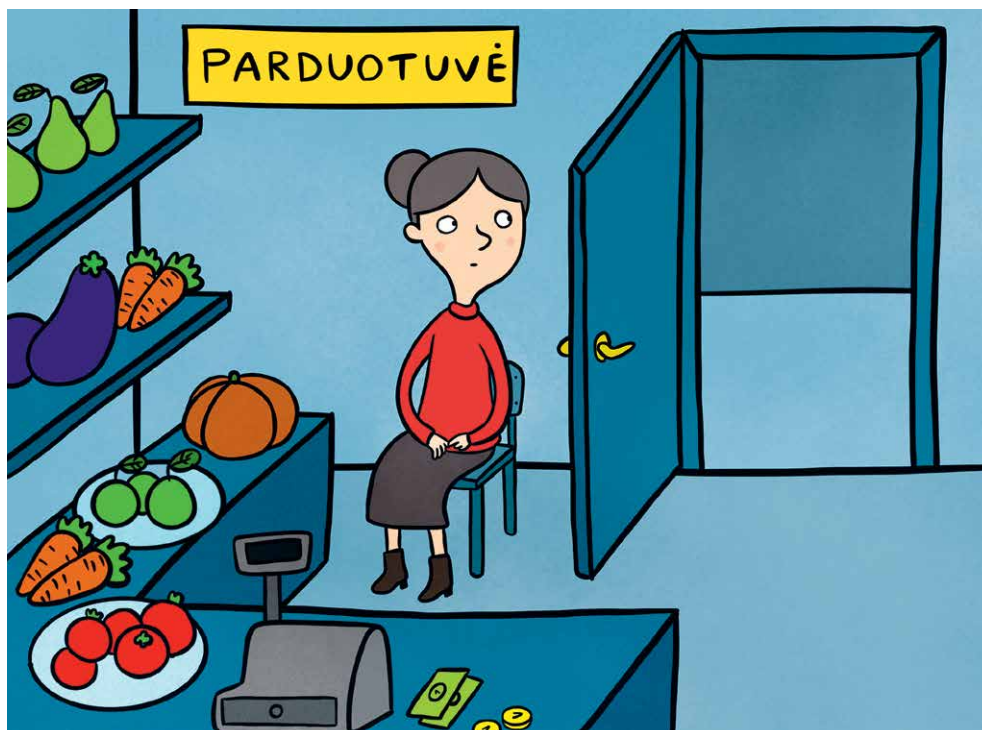
Moteris žiūri į mergaitę

Moteris nenorėjo išgąsdinti mergaitės, todėl ji sėdėjo tyliai.

Moteris stengėsi net nekvėpuoti, kad būtų tylu.

Mintyse moteris pagalvojo:

- Dabar mergaitė tikrai paims vyšnių.

Mergaitė paėmė vyšnias

Ir štai mergaitė ištiesė savo rankelę pintinės link.

Mergaitė atsargiai paėmė dvi vyšnias.

Kelias minutes mergaitė

šias vyšnias apžiūrinėjo iš visų pusių.

Paskui ji prikišo vyšnias prie savo lūpelių.

Lūpelių mergaitė nepravėrė.

Ji tik iškišo savo rausvą liežuvėlį

ir skaniai kelis kartus palaižė vyšnias.

Tada mergaitė vėl paslėpė savo liežuvėlį už lūpelių.

Mergaitės lūpelės buvo tokios pat raudonos kaip vyšnios.

Mergaitė padėjo vyšnias

Mergaitė vėl ištiesė savo rankelę aukštyn.

Ji padėjo vyšnias atgal į pintinę
ir pasitraukė toliau nuo vyšnių.

Vyšnios mergaitei buvo kaip pagunda.

 Pagunda yra tai, ką mes labai norėtume padaryti.

Bet jei mes tai padarytume, pasielgtume blogai.

Pasitraukusi nuo vyšnių

mergaitė galėjo būti toliau nuo pagundos.

Taigi mergaitė taip ir nepaėmė nė vienos vyšnios.

Tai buvo nuostabi istorija

Jau daug metų praėjo nuo tos dienos,
kai įvyko ši istorija.

Bet moteris viską taip gerai prisiminė,
kad, atrodo, tai matė vakar.

Moteris galvojo:

– Juk ši istorija yra nuostabi.

Ta maža mergaitė pasielgė labai gražiai.

Juk mergaitė labai norėjo vyšnių.

Mergaitė galvojo, kad niekas jos nemato,
todėl ji galėjo pasiimti vyšnių.

Bet mergaitė atsispyrė pagundai.

 Pagunda yra tai, ką mes labai norėtume padaryti.

Bet jei mes tai padarytume, pasielgtume blogai.

Mergaitė nepaėmė nė vienos vyšnios.

Ji atsisakė to, ko labai norėjo.

Šiai šaliai pasisekė

Moteris prisiminė, kaip žiūrėdama į mergaitę galvojo:

- Kokia protinga turi būti mergaitės mamytė, kad taip gerai išauklėjo savo dukrą.

Kaip pasisekė šiai šaliai,

kurioje yra tokių mamų ir tokių vaikų.

 Ši šalis yra Šveicarija.

Šveicarijoje yra Ciuricho miestas.

Šiame mieste įvyko istorija,

kurią papasakojo moteris.

Sargo namely

Antanas Vaičiulaitis

Lengvai suprantama kalba parengė
Rūta Norkūnė

Šis pasakojimas yra apie berniuką.

Jo vardas yra Staselis.

Staselis yra miško sargo sūnus.

Staselis yra vienas namuose.

Jis laukia, kol namo grįš tėvai.

Staselis laukia tēvu

Staselio tēvai išvažiavo anksti ryte.

Jis liko vienas namuose.

Tuoj bus vakaras.

Staselio tēvų vis nėra ir nėra.

Jie žadėjo greitai grįžti.

Temsta

Staselis laukia tėvų.

Jis sėdi vienas trobelėje.

 Trobelė yra medinis namelis.

Staseliui nuobodu.

Jis prieina prie ledu pasidengusio lango.

Staselis pučia šiltą orą į langą,

kol ledas ištirpsta.

Jis pažiūri pro langą ir mato lauke žiemą.

Priešais langus auga aukšti medžiai.

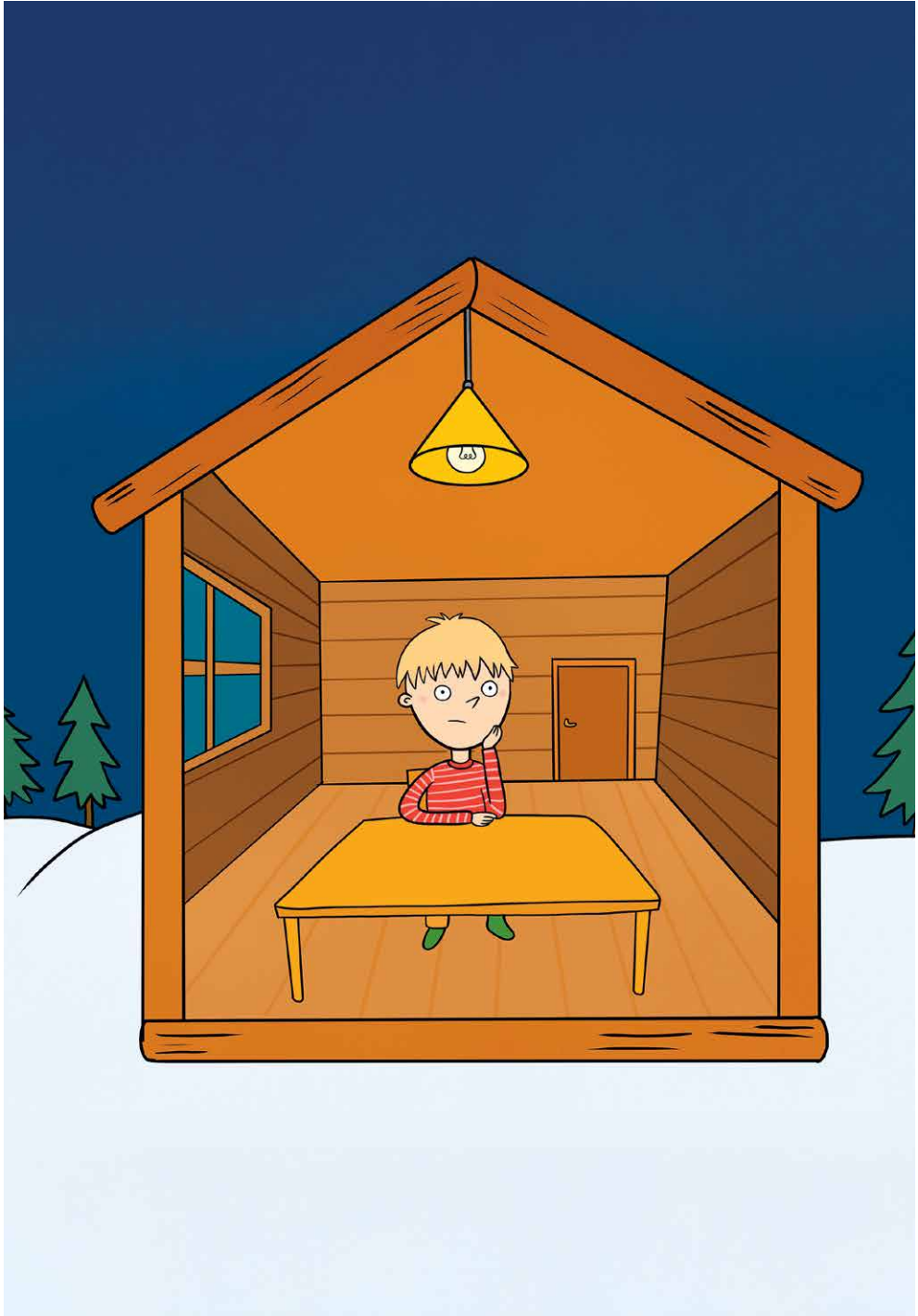
Ramu, nėra vėjo.

Todėl medžiai nejuda.

Ant jų šakų yra sniego.

Pradedą temti.

Kai kur pro medžius matosi geltonas dangus.

Staselis galvoja

Staselis grįžta prie krosnies.

Jis atsisėda ir galvoja:

- Jeigu išbėgsiu į lauką prie girios, ten rasiu kaimą.

 Giria yra didelis miškas.

Kaimas yra prie upės.

O už to kaimo yra dvaras.

 Dvaras yra namas, kuriame gyveno ponai.

Dar Staselis galvoja:

– Jeigu išbėgsiu į kitą pusę,
bus baisu eiti.

Ten yra dideli miškai.

Miškuose yra vilkų.

O vilkai yra alkani.

Taip pat miškuose yra pelkių.

 Pelkė yra klampi vieta.

Baimė

Staseliui neramu.

Jis yra vienas namuose.

Berņiukas bijo.

Jis suriečia kojas.

Staselis bailiai žiūri į langus.

Langai pasidengę ledu.

Paskui Staselis ilgai klausosi.

Gal išgirs:

- Ar nesuskamba tėvų rogių varpelis?
- Ar nesužvengia tėvų arklys?

 Žvengimas yra arklio skleidžiamas garsas.

Visur tylu.

Kada grįš tėvai?

Berņiukas žino,

kad jie grįš su pilnomis kišenėmis saldainių.

Rogės

Staselis prisimena Kalėdas

Staselis užsimerkia.

Jis prisimena Kalėdas.

Berniukas prisimena lėkštę su raudonais obuoliais.

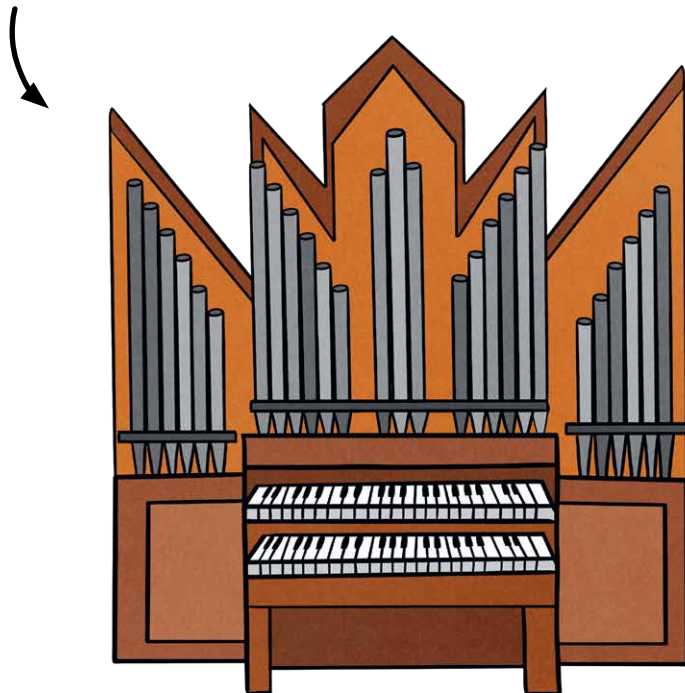
Taip pat Staselis prisimena geltonus pyragus.

Praeitais metais per Kalėdas jį nusivežė į bažnyčią.

Buvo gražu ir smagu.

Bažnyčioje grojo vargonai.

 Vargonai yra muzikos instrumentas.

Bažnyčioje buvo kunigas.
Jo rūbai blizgėjo.
Kunigas kalbėjo žmonėms.
Bažnyčioje degė žvakės.
Staselis prisimena, kaip žvakių liepsnos judėjo.

Kol Staselis prisimena Kalėdas,
jo akys pradeda merktis.
Staselis jau nori miegoti.

Daug garsų

Tada Staselis staiga išgirsta, kaip:

- Po grindimis sujuda pelė.
- Sukriuksi paršai.
- Tvarte sujuda karvė.

Tvartas yra pastatas gyvuliams laikyti.

Tvartas yra prie trobelės.

Staselis nesupranta, ar sapnuoja,
ar viskas vyksta iš tikro?

Jis išgirsta staugimą.

Kažkas staugia toli, viduryje miško.

Staselis supranta,

kad taip staugia vilkas.

Staselis prisimena vilkus

Staselis atsimena,
kaip kartą naktį į kaimą atbėgo vilkai.
Jie buvo baisūs ir alkani.
Tėtis šaudė į vilkus pro lauko duris.
Vilkai urzgė, bet pabėgo.

Staselis nerimauja

Vilkas ir vėl sustaugė.

Šį kartą vilkas staugia arčiau.

Berniukas bijo.

Jis stengiasi nuraminti save.

Staselis galvoja:

– Ne, vilkas neateis.

Bet berniukui vis tiek baisu.

Berniukas prieina prie lango ir žiūri.

Kas ten?

Ar ne vilko akys matosi tarp medžių?

Akys atrodo kaip dvi ugnelės.

Staselis grįžta prie krosnies.

Jis vėl susiriečia iš baimės.

Staselis išsigandęs.

Jis tyliai sako:

– Tai vilko akys tarp medžių.

Tylu

Lauke tamsu.

Staselis laukia tēvų.

Tėvai dar negrįžta.

Visur tylu:

- ir pelė po grindimis tyli,
- ir žvirblis sienoje tyli,
- ir medis miške tyli,
- ir vilkas pakrūmėje tyli.
- Visi jie tyli.

Vilkas yra prie namo

Staiga lauke pasigirsta garsas.

Tvarte paršai sukriuksi.

Paršai pasidaro neramūs.

Karvė subliauna.

Kažkas lėtai eina prie namo sienos.

Tai vilkas.

Jo kailis pasišiaušęs.

Vilkas yra toks plonas,

kad net jo šonai įdubę.

Vilkas stovi ir uodžia gyvulius.

Staselis susiriečia.

Jis sulaiko kvėpavimą.

Staselis bijo, kad vilkas jo nepajaustų.

Vilkas yra prie tvarto

Vilkas prieina prie tvarto ir galvoja:

– Kaip čia įlindus pas paršus?

Tvarto sienos yra tvirtos.

Jos yra iš medinių rąstų.

Nepavyks perkąsti jų!

O tvarto apačia yra iš akmenų.

Reikia po akmenimis prasirausti!

Staselis girdi vilką.

Jis bijo pajudėti.

Berniukas įsivaizduoja,

kaip vilkas drasko žemę.

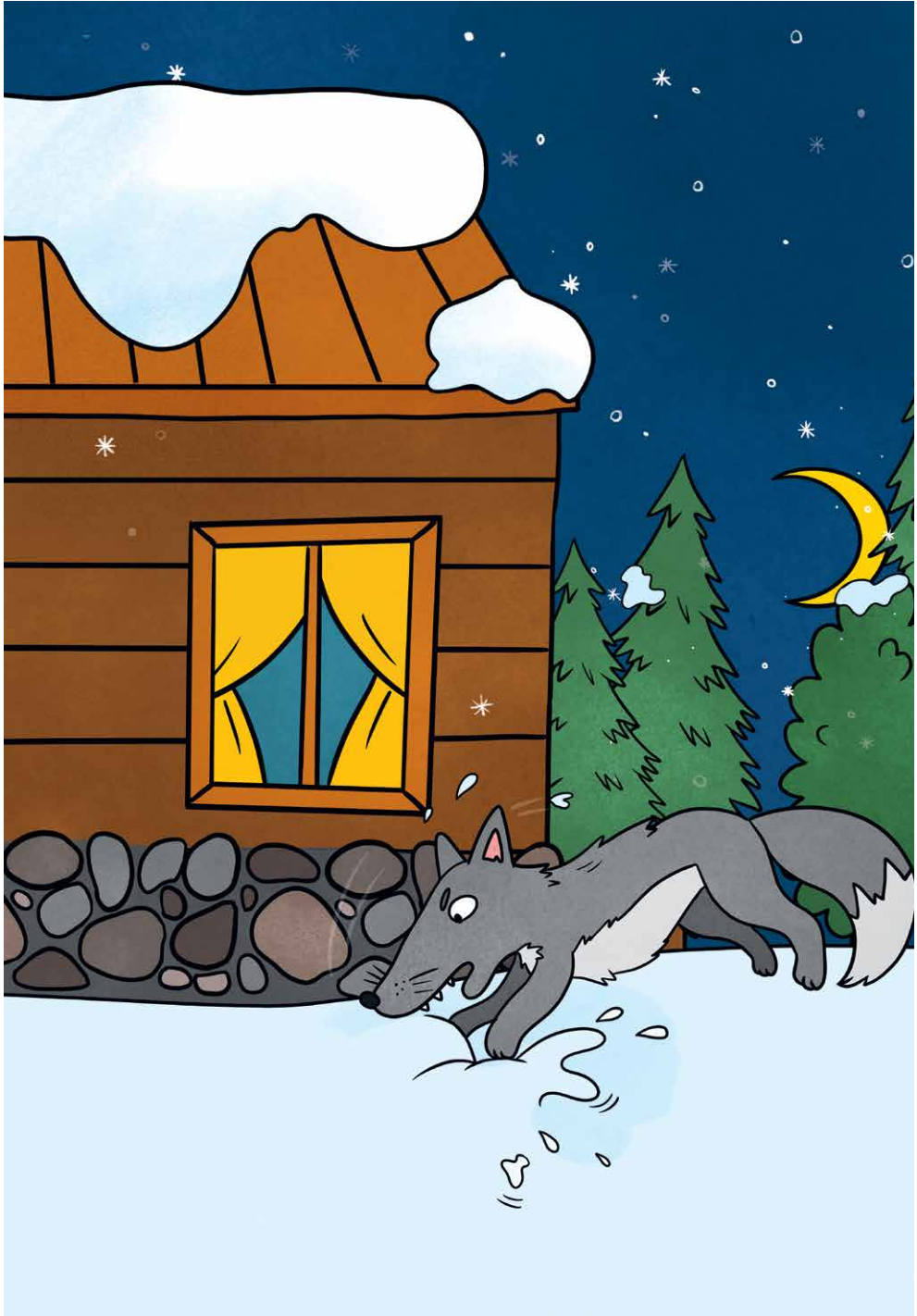
Žemė yra įšalusi ir kieta.

Pro medžius matosi,

kaip kyla mėnulis.

Lauke pasidaro šviesiau

ir Staselis jaučiasi drąsesnis.

Staselis galvoja, ką daryti

Staselis pagalvoja:

- O kas bus, jei mama neras paršų?
Jei vilkas suvalgys paršus?

Staselis pakelia ranką prie kaktos ir galvoja:

- Ką daryti?
Išeiti į lauką ir nuvyti vilką?
Bet jei pravirsiu duris,
vilkas gali šokti ant manęs.
Jis gali griebti už gerklės.
Ką daryti?

Staselis randa kočelą

Netyčia Staselis paliečia kažkokį kietą daiktą.
Tas daiktas yra kočelas.

 Kočelas yra virtuvės įrankis, kuriuo ploniname tešlą.

Staselis paima kočelą.

Jis nestipriai trenkia kočėlu į sieną.

Paskui Staselis trenkia į sieną antrą kartą.

Jis trenkia ir trečią kartą.

Trečią kartą jis trenkia garsiau.

Staselis guodžia save:

– Gal vilkas išgirs ir pabėgs?

Ir jis dar stipriau tranko į sieną su kočėlu.

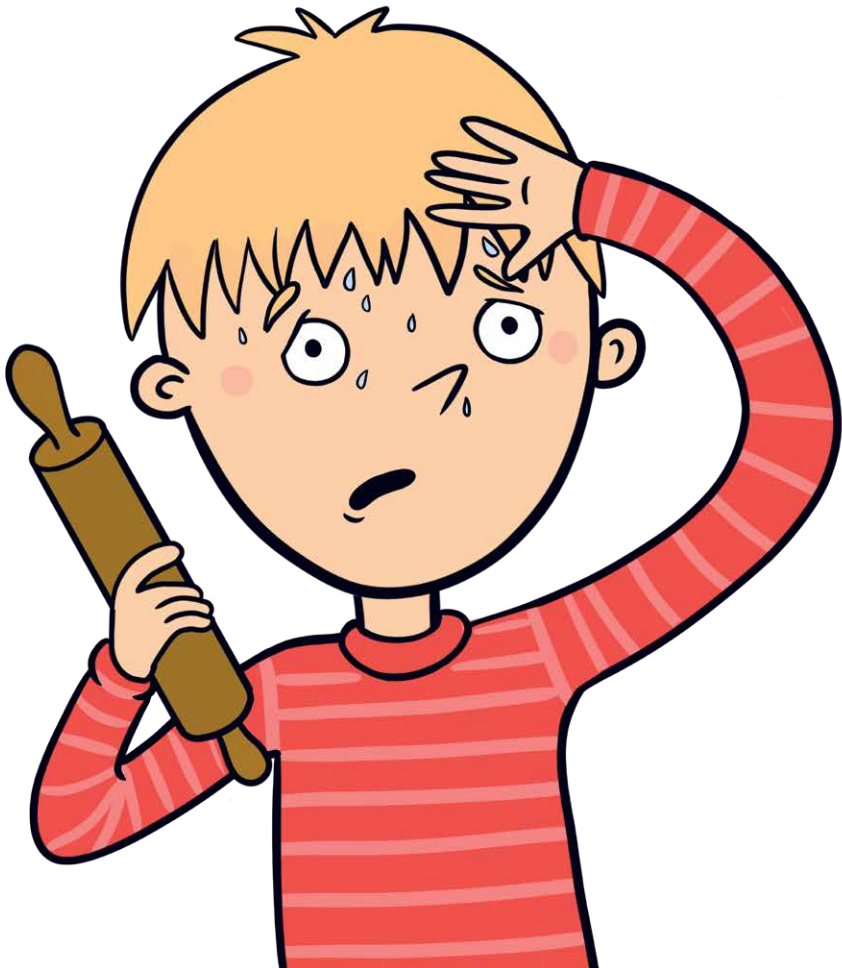
Staselis gąsdina vilką

Staselis daužo kočėlu į sieną.

Trobelė dunda garsiau ir garsiau.

Staselio nosis jau pasidengė prakaito lašeliais.

Jis taip stipriai daužo su kočėlu į sieną.

Staselis nustoja daužyti,
kad pailsėtų.

Jis girdi, kad vilkas dar rausia žemę.

Berniukas taria sau:

– Vilkas vis tiek išsigąs ir pabėgs.

Todėl Staselis vėl pradeda daužyti.

Jis daužo į sieną su kočėlu tarsi muštų būgną.

Staselis muša ilgai.

Dabar jis jaučiasi drąsesnis.

Tėvai grįžta namo

Staselis tiek daužo į sieną,
kad neišgirsta beldimo.

Kažkas beldžiasi į duris.

Dabar kažkas pabeldžia ir į langą.

Staselis nustoja daužyti į sieną.

Už lango girdisi tėčio balsas:

– Ei, Staseli, atidaryk!

Staselio baimė dingsta.

Jis nueina prie durų ir jas atidaro.

Staselio tėtis ir mama grįžo namo.

Mama klausia Staselio:

– Ar nebijojai būti vienas?

Ji nusiima skarą nuo galvos.

Mama kvepia kaip miškas žiemą.

Jos plaukų sruoga apledėjusi.

Staselis pasakoja apie vilką

Staselis neatsako į mamos klausimą.

Jis skuba klausti tėvų:

– Kur vilkas?

Tėvai Staselio nesupranta:

– Koks vilkas?

Staselis atsako:

– Vilkas kasė po tvartu.

Norėjo paršiukus praryti.

Tėvai negali patikėti:

– Tikrai?

Staselis patvirtina:

– Mačiau!

Vilko akys spindėjo!

Tėvai sako Staseliui:

– Einam pažiūrėti į tvartą.

Tėvai pamato, kad vilkas:

- išvartė sniegą
- ir išrausė žemę.

Šeima užkasa duobę

Mama sako:

– Žiūrėk, kiek daug jau vilkas buvo įlindęs.

Tėtis pasipiktina:

– Plėšikas!

Vilkui pasisekė, kad manęs nesutiko.

Būčiau nušovęs tą bjaurybę.

Šeima užbėrė žemių ant duobės.

Jie sulygino žemę su kojomis ir grįžo į trobelę.

Dovanos Staseliui

Mama iš kelionės atvežė Staseliui:

- raudoną obuolį,
- daug riestainių.

Riestainiai yra suverti ant virvelės.

Staselis pasikabina juos ant kaklo.

Tėtis sako Staseliui:

– Iš manęs dovanų negausi.

Vasarą tau iš miško atnešiu vilkiuką.

Galėsime prisijaukinti ir auginti kaip šunį.

Tai išgirdęs, Staselis net pašoka iš džiaugsmo.

Kačiukas

Bitė Vilimaitė

Lengvai suprantama kalba parengė
Rūta Norkūnė

Šio pasakojimo veikėjai yra:

1. Mergaitė.
2. Mergaitės mama Mira.
3. Mamos Miros mylimasis,
kuris nėra mergaitės tėtis,
bet šiame pasakojime jis vadinamas tėvu.

Kačiukas gatvėje

Kažkas paliko kačiuką gatvės sankryžoje.

 Sankryža yra vieta, kurioje susikerta keliai.

Kačiukas liūdnai verkė ir drebėjo.

Prie sankryžos priėjo maža mergaitė.

Kai žmonės pamatė mergaitę, apsidžiaugė.

Jie tikėjosi, kad mergaitė pasiims kačiuką.

Žmonės padavė mergaitei kačiuką ir pasakė:

- Gal tai ne paprasta katė.
Gal iš kačiuko tigras išaugs.

Mergaitė atsineša kačiuką namo

Mergaitė buvo laiminga.

Ji niekada neturėjo kačiuko.

Šis kačiukas buvo mažas ir pilkas.

Mergaitė įsidėjo kačiuką į krepšelį,
kuriame ji iš parduotuvės nešėsi:

- pieno
- ir duonos.

Pagaliau mergaitė parbėgo namo.

Tėvas atidarė duris.

 Šiame pasakojime tėvu vadinamas
mamos mylimasis,
kuris nėra mergaitės tėtis.

Jis subarė mergaitę,

kad ji atsisegusi ir sušilusi.

Juk taip mergaitė galėjo susirgti.

Mergaitė padavė jam krepšelį.

Ji šokinėjo ir juokėsi:

– Tu pažiūrėk! Tu pažiūrėk!

Duona turbūt buvo dar šilta.

Ant duonos gulėjo kačiukas ir miegojo.

Turbūt kačiukas buvo sušalęs.

Jam buvo šilta miegoti ant duonos.

Tėvas nenori kačiuko

Tėvas supyko:

- Kaip bjauru!
Dabar reikės išmesti duoną.
Pienas išsipylė.

Mergaitė padėjo kačiuką ant sofos.

Ji nuramino tėvą:

- Pieno kavai užteks.

Tėvas piktai klausė:

- Kodėl tu parsinešei tą katiną?
Aš nenoriu namie blusų.

 Blusos yra vabzdžiai.

Jų kartais būna gyvūnų kailyje.

Blusos gali nešioti ligas.

Mergaitė ir tėvas susipyksta

Tėvas pasakė mergaitei:

- Dabar pat išmesk tą katiną.

 Tėvu vadinamas mamos mylimasis,
kuris nėra mergaitės tėtis.

Mergaitė nesutiko:

- Ne. Jis dar mažas ir neturi blusų.

Tėvas piktinosi:

- Katės ir šunys platina ligas.
Tu nori susirgti?

Mergaitė pakartojo:

- Ne. Mes neišmesim kačiuko.
Jei tu išmesi kačiuką,
aš viską pasakysiu mamai, kai ji grįš.

Tėvas ir mergaitė pirmą kartą susipyko.

Jis neseniai atėjo gyventi į mergaitės namus.

Tėvas pirmą kartą pagalvojo,

kad jis svetimas mergaitei,

o mergaitė svetima jam.

Kačiukas dingsta

Paskui tėvas paklojo lovas.

Mergaitė atsigulė.

Ji į lovą pasiėmė kačiuką.

Piktas tėvas nutraukė antklodę nuo mergaitės.

Jis liepė mergaitei:

– Eik plauti rankų!

Mergaitė išsigando.

Ji nuėjo į vonią.

Mergaitė buvo apsirengusi tik naktiniais.

Kai mergaitė grįžo iš vonios,
kačiuko miegamajame nebebuvo.

Tėvas dirbo prie stalo.

Tėvas tylėjo.

Mergaitė nubėgo į kitą kambarį.

Ji pradėjo garsiai verkti ir šaukti mamą.

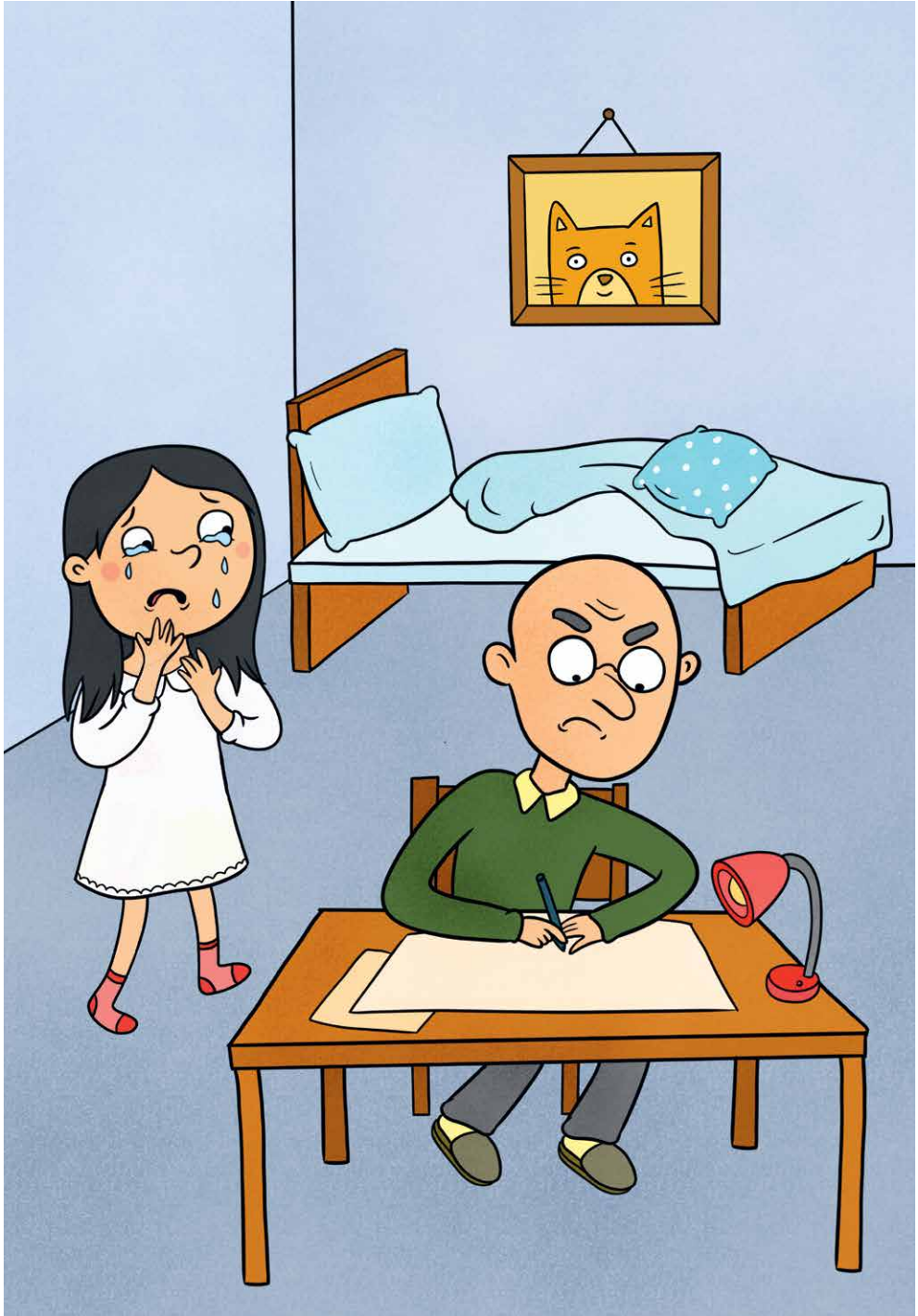
Bet mamos namuose nebuvo.

Mergaitės mama išvažiavo į ekspediciją.

 Ekspedicija yra kelionė mokslo tyrimų reikalais.

Todėl mergaitė liko namuose su tėvu.

Mergaitė jautė, kad tėvas yra svetimas.

Tēvui gaila meģgaitēs

Tēvas pasakē:

– Sušalsi.

Tēvas paēmē meģgaitē ant ranku.

Jis nunešē jā j lovā.

Tēvui atrodē, kad apsiverkusi meģgaitē
yra panaši j savo mamā.

Tēvas jau buvo nusiramiņēs.

Jis paglostē meģgaitē.

Tēvas pasakē:

– Miegok.

Rytoj jau viskā būsime pamiršē.

Meģgaitē užsimerkē,

bet ašaros vis tiek riedējo.

Tēvas nežino, kaip elgtis

Tēvas staiga prisiminē,
ko prašē mergaitēs mama Mira.

Mira prašē:

- Neleisti mergeitei čiulpti varvekliu.
- Naktj pažiūrēti, ar mergeitē apsiklojusi.

Mergaitēs mama Mira išmokē tēvu:

- Pinti plaukus j kasas.
- Surišti plaukus su kaspinais.

Varveklis

Bet mergaitės mama Mira neišmokė tėvo:

- Ką daryti, kai mergaitė tyli.
- Kur dėti duoną, ant kurios miegojo kačiukas.

Mergaitė gulėjo lovoje.

Jos blakstienos virpėjo.

Mergaitės pagalvė buvo šlapia nuo ašarų.

Tēvas išėjo į laiptinę

Tėvas buvo padėjęs kačiuką į laiptinę už buto durų.

Kai tėvas nuėjo atsinešti jo atgal į namus,

kačiuko už durų nebebuvo.

Jis nulipo žemyn.

Tėvas buvo piktas,

nes kažkas paėmė kačiuką.

Moterys iš kitų butų paklausė:

– Ko jūs ieškote?

Kačiuko?

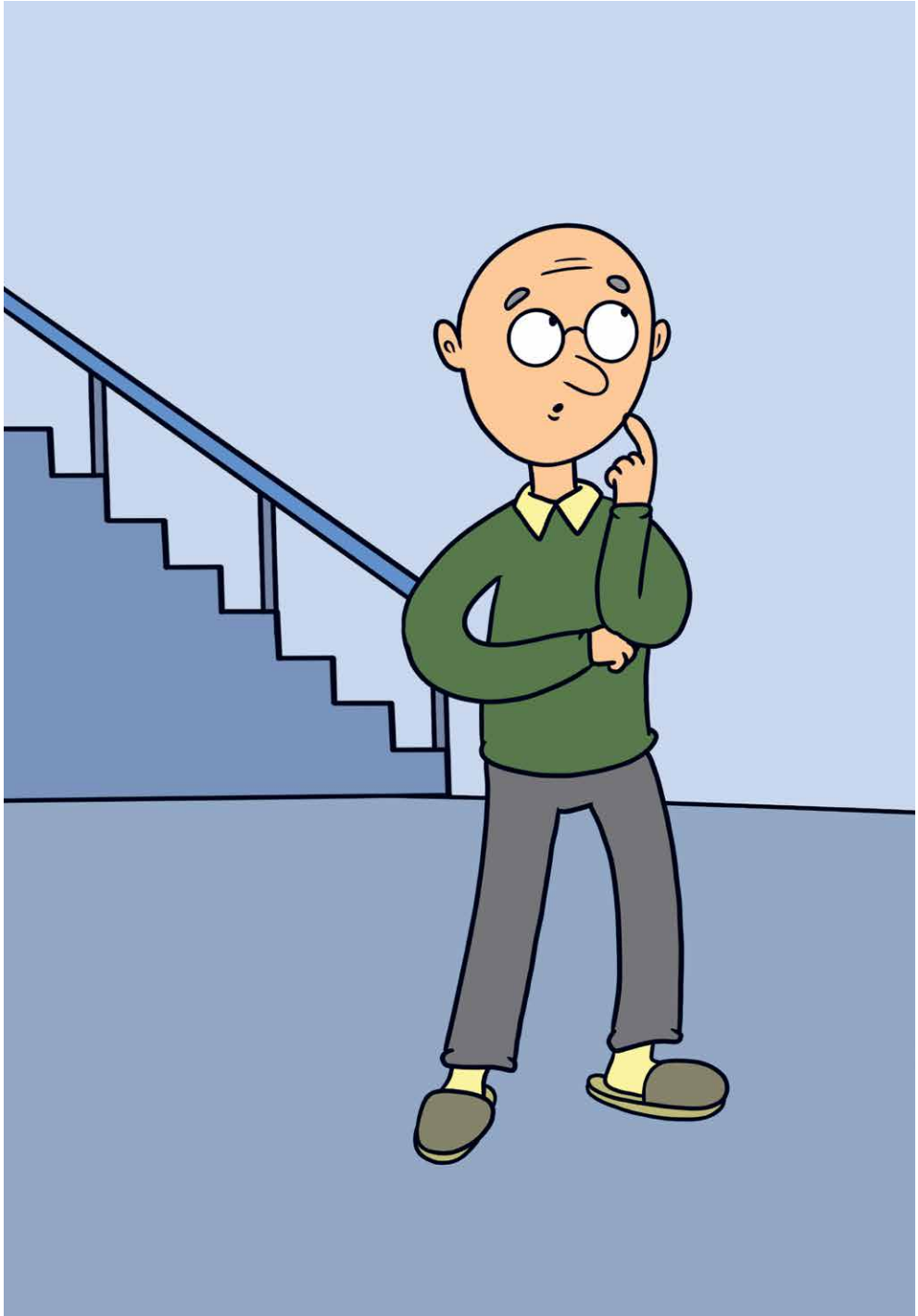
Jį pasiėmė senukas iš dvylikto buto.

Tėvas pasipiktino.

Jis užlipo į ketvirtą aukštą.

Tėvas ilgai beldė į duris,

kol pažadino senuką.

Tėvas atneša kačiuką namo

Kai tėvas grįžo namo,
mergaitė jo laukė.

Ji buvo pasiruošusi viską atleisti,
jei tėvas atneš atgal kačiuką.

Kai tėvas atnešė mergaitei kačiuką, jis pasakė:

– Jam negalima ant lovos!

Mergaitė paguldė kačiuką į dėžutę.

O dėžutę ji padėjo prie radiatoriaus.

Mergaitė pasakė:

– Žmonės sakė,

kad iš kačiuko gali išaugti tigras.

Tėvas paklausė:

– Taip?

Vėliau tėvas tylėjo.

Jis neskubėjo taikytis su mergaite.

Tēvas ir meitiņa susitaiko

Meitiņa pažiūrēja tēvai ī akis.

Ji pasakē:

- Duonā, ant kurios gulējo kačiukas, mes atiduosime balandžiams.

Tēvas tylējo.

Meitiņa pasakē:

- Aš nesakysiu mamai, kad tu sudaužei kavinukā.

 Kavinukas yra indas kavai virti.

Tēvas pajuto meitaitei švelnumā.
Jis pajuto, kad meitaitē jam rūpi.
Tēvas atsisēdo prie meitaitēs.
Jis žiūrējo ī mažā meitaitēs veidukā.
Meitaitēs veidukas jam priminē Mirā.

Tēvas pasakē meitaitei:

- Daugiau nieko nebesakyk.
Miegok.

Tėvo mintys

Nueidamas tėvas pagalvojo,
kad nemoka sekti pasakų prieš miegą.
Jis dar nemokėjo būti tėčiu.
Tėvas nežinojo, kaip reikia bučiuoti mažus vaikus.
Tėvas pagalvojo:
– Turbūt vaikus bučiuoja į kaktą.

Tėvas tvarkėsi virtuvėje.
Jis švilpavo ir keikėsi.
Tėvas pagalvojo apie senuką kaimyną.

Dar tėvas galvojo:
– Reiks daugiau tvarkytis.
Kačiukas prišlapins visuose kampuose.
Mergaitės mama Mira bus nepatenkinta.
Bet mergaitė taip ilgai liūdėjo ir verkė.
Jos blakstienos buvo apkibusios ašaromis.

Tēvas kalbasi su kaimynėmis

Tēvas išnešė šiukšles.

Moterys dar stovėjo laiptinėje.

Jos juokėsi.

Viena moteris paklausė:

- Girdėjome, mergaitė verkė?
Ji ilgisi motinos?
Ar jums sunku būti su mergaite?
Motina išlepino mergaitę.

Tėvas nedrąsiai atsakė:

- Mergaitė verkė,
nes kačiukas buvo dingęs.

Moterys žiūrėjo ir šypsojosi.

Tada moterys tarė:

- Smulkmena.
Šiandien nori kačiuko,
rytoj dar ko nors užsinorės.

Tėvas nesutiko:

- Ne.
Tai – ne paprastas kačiukas.

Moterys paklausė:

– Taip?

O koks?

Tėvas atsakė:

– Žmonės sakė,
kad gal iš kačiuko išaugo tigras.

Moterys nusijuokė.

Tėvui gera namuose

Tėvas grįžo namo.

Jis vėl sėdo dirbti.

Viskas namuose buvo savo vietose:

- Pilkas kamuoliukas gulėjo prie radiatoriaus.
Pilkas kamuoliukas buvo kačiukas.
- Mergaitė buvo baltoje lovoje.

Tėvui buvo gera savo namuose.

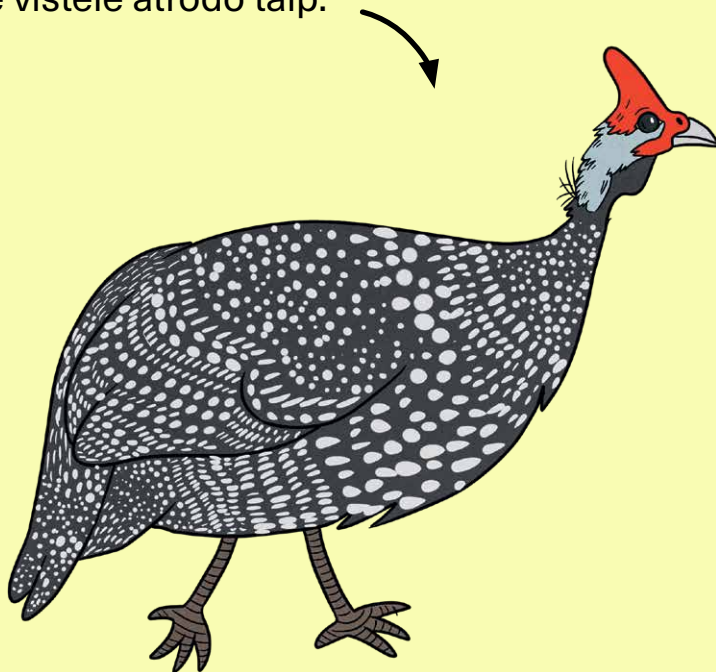
Kada piešime perlinę vištelę?

Bitė Vilimaitė

Lengvai suprantama kalba parengė
Justina Bružaitė-Liseckienė

Jūs skaitysite istoriją
pavadinimu „Kada piešime perlinę vištelę?“.
Perlinė vištelė atrodo taip:

Mergaitės mama ruošiasi kelionei

Evelina buvo maža ir užsispyrusi mergaitė.

Dabar Evelina stovėjo ir žiūrėjo į savo mamą.

Evelinos mama į lagaminą dėjosi daiktus kelionei.

Mama Evelinai kalbėjo:

- Aš kasdien tau skambinsiu.
Palieku tau pinigų skanėstams.
Pinigai yra štai toje dėžutėje.

Mama planuoja, ką veiks Evelina

Pavargusi mama prisėdo ant lagamino.

Mama galvojo:

– Gal man nevažiuoti?

Bet mama tuoj pat persigalvojo.

Juk konkursas, į kurį ji važiuoja,
yra labai svarbus.

Ji turi važiuoti.

Mama jau viską suplanavo.

Evelina papietaus mokyklos valgykloje.

Vakare pas Eveliną ateis mamos draugė.

Ji paruoš Evelinai vakarienę ir liks su ja nakvoti.

Bet Evelina po pamokų turės kelias laisvas valandas.

Ką Evelina veiks tada?

Ką Evelina veiks po pamokų?

Mama niekaip nesugalvojo,
ką Evelina tuo metu galėtų veikti:

- Į baletą mokymą Evelina eiti nebegalėjo.
Evelinai liepė išeiti iš baletą mokyklos,
nes ji buvo per stora.
- Evelina taip pat nebegalėjo lankyti pianino pamokų.
Pianistė atsisakė mokytį Eveliną,
nes Evelina buvo didelė tinginė.
- Evelina nebegalėjo eiti
ir į jaunųjų gamtininkų būrelį,
nes ten ji nugaišino jūrų kiaulytę.

 Nugaišinti gyvūną reiškia padaryti taip,
kad gyvūnas mirtų.

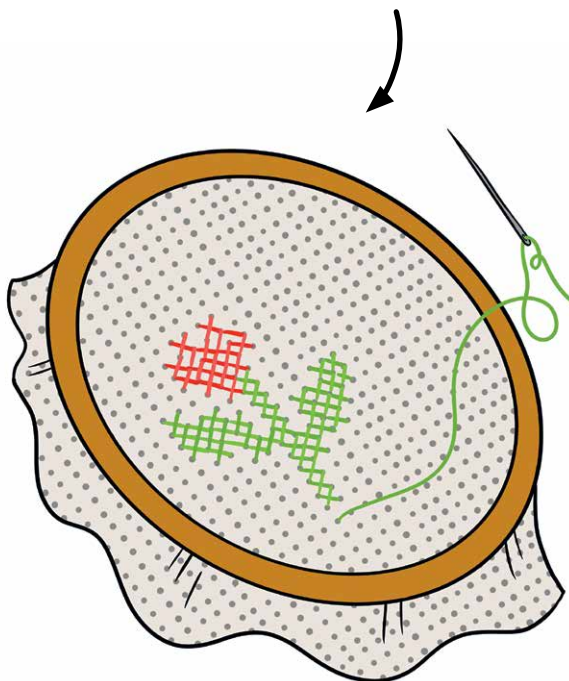
Užrašas ant namo durų

Mama priėjo prie lango ir pažiūrėjo į kiemą.

Priešais stovėjo namas.

Ant šio namo pusrūšio durų kabojo užrašas:

„Mokau piešti paukščius ir siuvinėti kryželiu.“

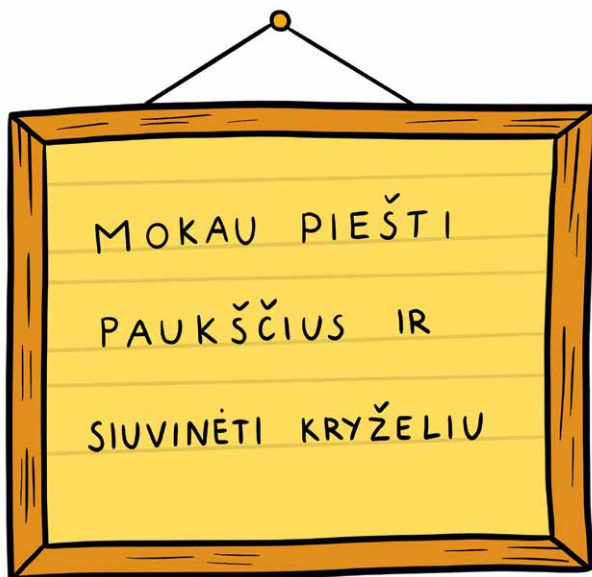
Mama kai ką sugalvojo

Tada mama sugalvojo,
kad Evelina galėtų laiką po pamokų
praleisti tame name.

Mama užsimetė apsiaustą ir greitai nulėkė prie laiptelių,
kurie vedė žemyn į kito namo pusrūsį.

Mama pasibeldė į duris su užrašu
„Mokau piešti paukščius ir siuvinėti kryželiu.“

Mama tuoj sužinos,
ar Evelina čia galės praleisti laiką po pamokų.
Todėl mama labai jaudinosi.
Ji jaudinosi taip, kad net jautė,
kaip stipriai plaka jos širdis.

Senutė

Mama turėjo palaukti, kol pagaliau atsidarė durys.

Duris atidarė sulinkusi senutė.

Senutė linksmi nusišypsojo Evelinos mamai.

Mama pasakė:

- Norėčiau pasikalbėti su mokytoja.
Su mokytoja, kuri piešia paukščius.

Senutė dar linksmiau nusišypsojo ir paklausė:

- Norite pasikalbėti su ta mokytoja,
kuri piešia paukščius
ir siuvinėja kryželiu?

Tada senutė paslaptinai ir tyliai pasakė:

- Ta mokytoja esu aš.
Jau visą mėnesį laukiu, kad kas nors pas mane ateitų.
Prašom, užeikite į vidų.

Evelinos mama truputį nusivylė,

nes senutė jai nebuvo panaši į mokytoją.

Bet Evelinos mama nusekė paskui senutę.

Senutė ir mama susitaria

Senutė Evelinos mamai pradėjo rodyti savo darbus.
O tada senutė paprašė Evelinos mamos
parodyti jai savo akis.

Senutė pasakė:

- Šiam darbui reikia akių, kurios gerai mato.

Senutė pamanė,
kad siuvinėjimo pamokų reikia pačiai Evelinos mamai.
Todėl mama pasakė senutei:

- Ne, tai ne aš. Norėčiau pamokų savo dukrelei.

Senutė nusišypsojo ir paklausė:

- Ar jūsų dukra moka įverti siūlą į adatą?

Evelinos mama pagalvojo ir pasakė:

- Turbūt moka.

Senutė atsakė:

- Tada priimu ją mokytis.

Evelina viena namuose

Mama išvažiavo.

Evelina, spardydama „Pepsi“ skardinę,
parėjo iš mokyklos namo.

Butas buvo tuščias.

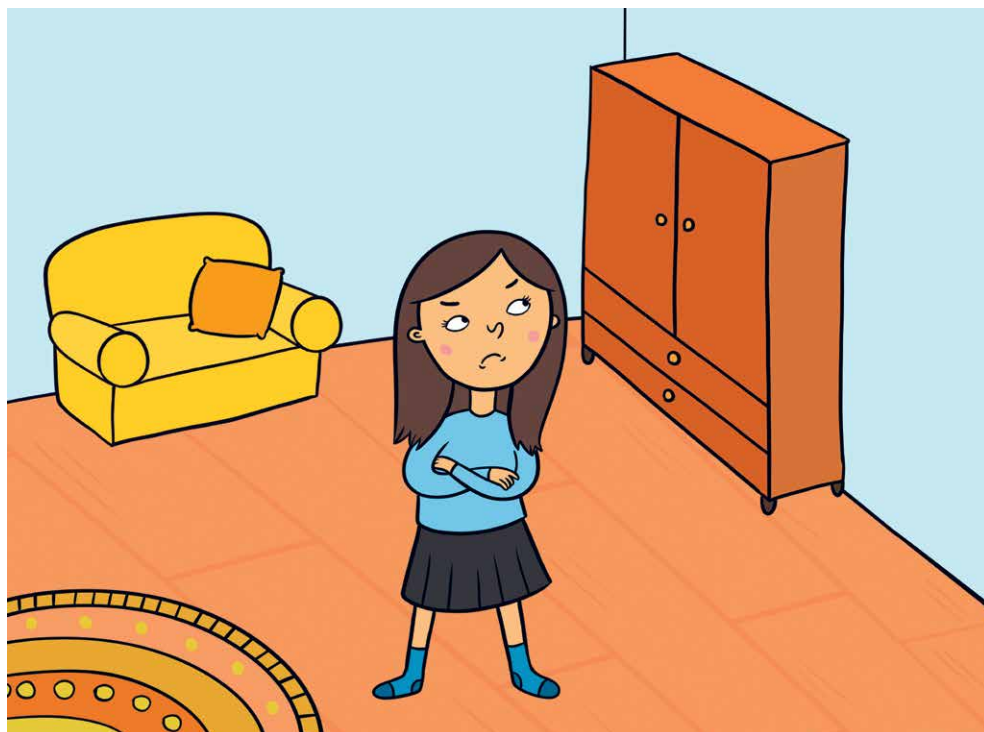
Butas be mamos Evelinai atrodė didesnis.

Evelina pyko ant mamos, kad ją paliko vieną.

Dar Evelinai nepatiko,

kad dabar ji turėjo vaikščioti

į siuvinėjimo pamokas pas senutę.

Pirma diena pas senutę

Taigi Evelina nuėjo pas senutę.

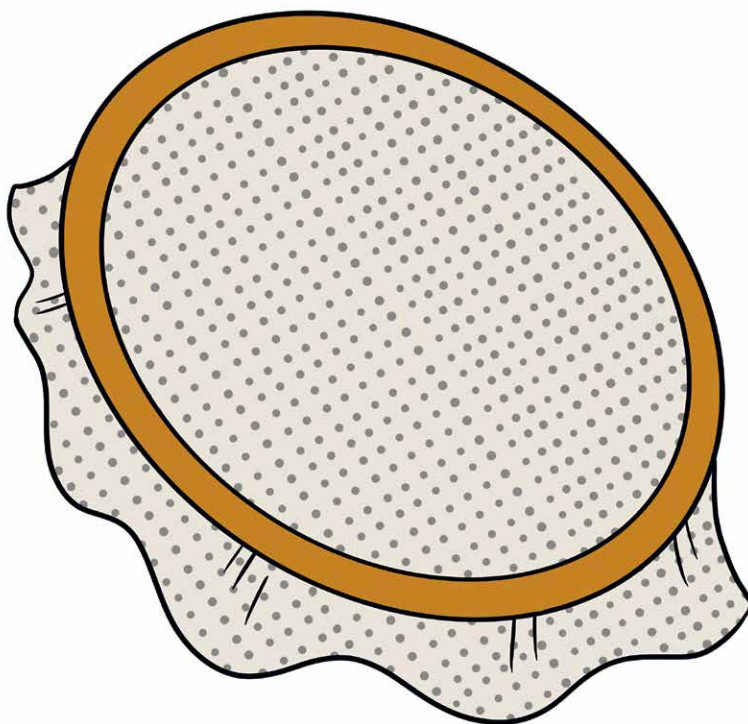
Jau pirmą susitikimo dieną

senutė supynė Evelinai plaukus.

Tada plaukai turėjo Evelinai nebetrūkyti siuvinėti.

Pirmiausia senutė išmokė Eveliną

lankeliu ištempti audinį.

Evelina nenori siuvinėti

Kai senutė paprašė pasiimti į rankas adatą,
Evelina griežtai atsisakė.

Ji numetė lankelį su audiniu ant grindų.

Senutė susirūpino ir pasakė:

- Ak, kaip čia atsitiko,
kad mergaitės nebenori mokytis siuvinėti kryželiu?

Evelina siūlo piešti

Evelina be didelio džiaugsmo pasiūlė:

- Gal geriau pieškime paukščius?

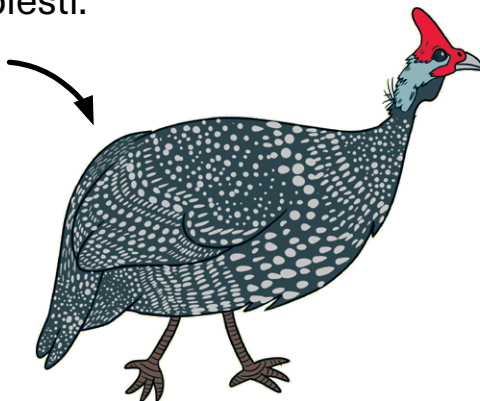
Senutė atsakė:

- Vaikeli, labai gaila, bet šiandien neturiu dažų. Neturiu ir popieriaus.

Kitą dieną išmokysiu tave piešti paukščius.

Išmokysiu tave piešti:

- perlinę vištelę,

- antį,
- ir net erelį.

Tada Evelina pasakė:

- Tai aš išeinu. Man čia nėra ką veikti.

Ir Evelina iš tikrųjų išėjo.

Išeidama ji stipriai trenkė durimis.

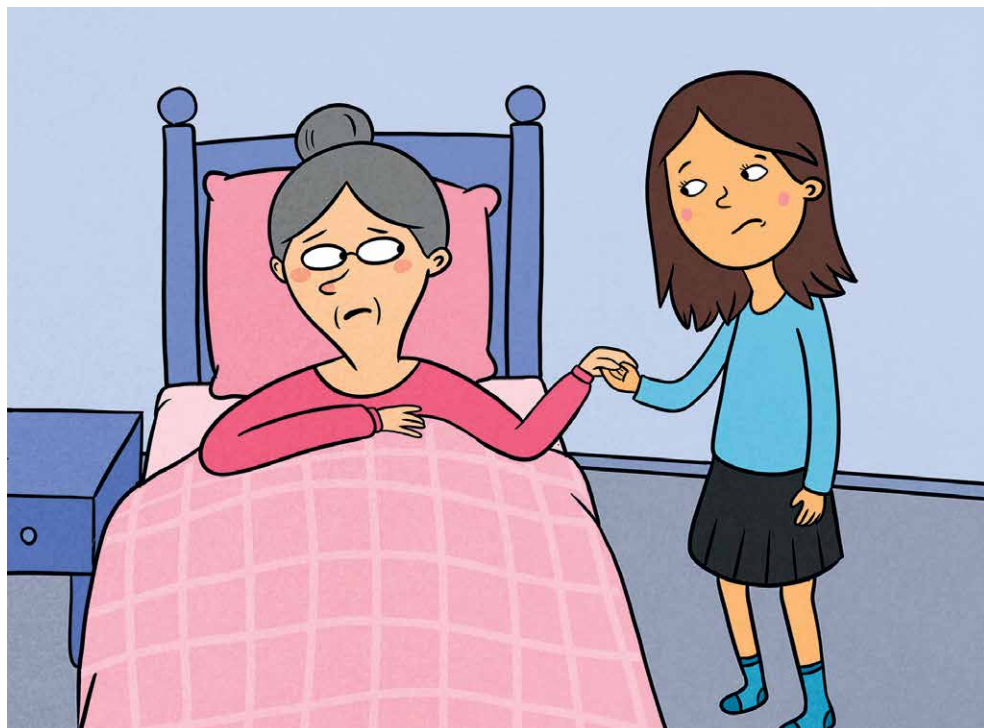
Kita diena pas senutę

Kitą dieną Evelina vėl atėjo pas senutę.
Senutė gulėjo lovoje.

Senutė pasakė Evelinai:

- Aš noriu tavęs kai ko paprašyti.
Šiandien aš visai silpna, neturiu jėgų.
Čia pat už namo yra labdaros valgykla.

 Labdara yra pagalba žmonėms,
kuriems trūksta pinigų.

Senutė prašo maisto

Senutė parodė į indus ant stalo ir paprašė:

- Pasiimk šituos indus
ir parnešk man iš valgyklos maisto.

Pasakyk, kad siuvinėtoja šiandien blogai jaučiasi.

Evelina išėjo su indais.

Ji kaip audra energingai įbėgo į vargšų žmonių valgyklą.

Valgykloje dirbo vienuolės.

Kai Evelina įėjo į valgyklą, vienuolės jau šluostė stalus.

Evelina kaip kokį slaptažodį pasakė:

- Siuvinėtoja šiandien blogai jaučiasi.

Tada Evelina pamatė, kaip vienuolė susijaudino.

Vienuolė paėmė puodelį ir įdėjo į jį truputį košės.

Prie košės ji dar pridėjo kelias riekeles duonos.

Evelina paklausė:

- Tik tiek maisto?

Vienuolė maloniai atsakė:

- Rytoj ateik anksčiau.

Tada turėsime daugiau maisto.

Senutės pietūs

Vis dėlto tą dieną senutė pietavo kaip karalienė.

Ar žinote, kaip tai atsitiko?

Ar prisimenate,

kad mama Evelinai paliko pinigų skanėstams?

Evelina už tuos pinigus nupirko senutei maisto.

Evelina nupirko:

- picą su grybais,
- mielinių bandelių,
- du bananus.

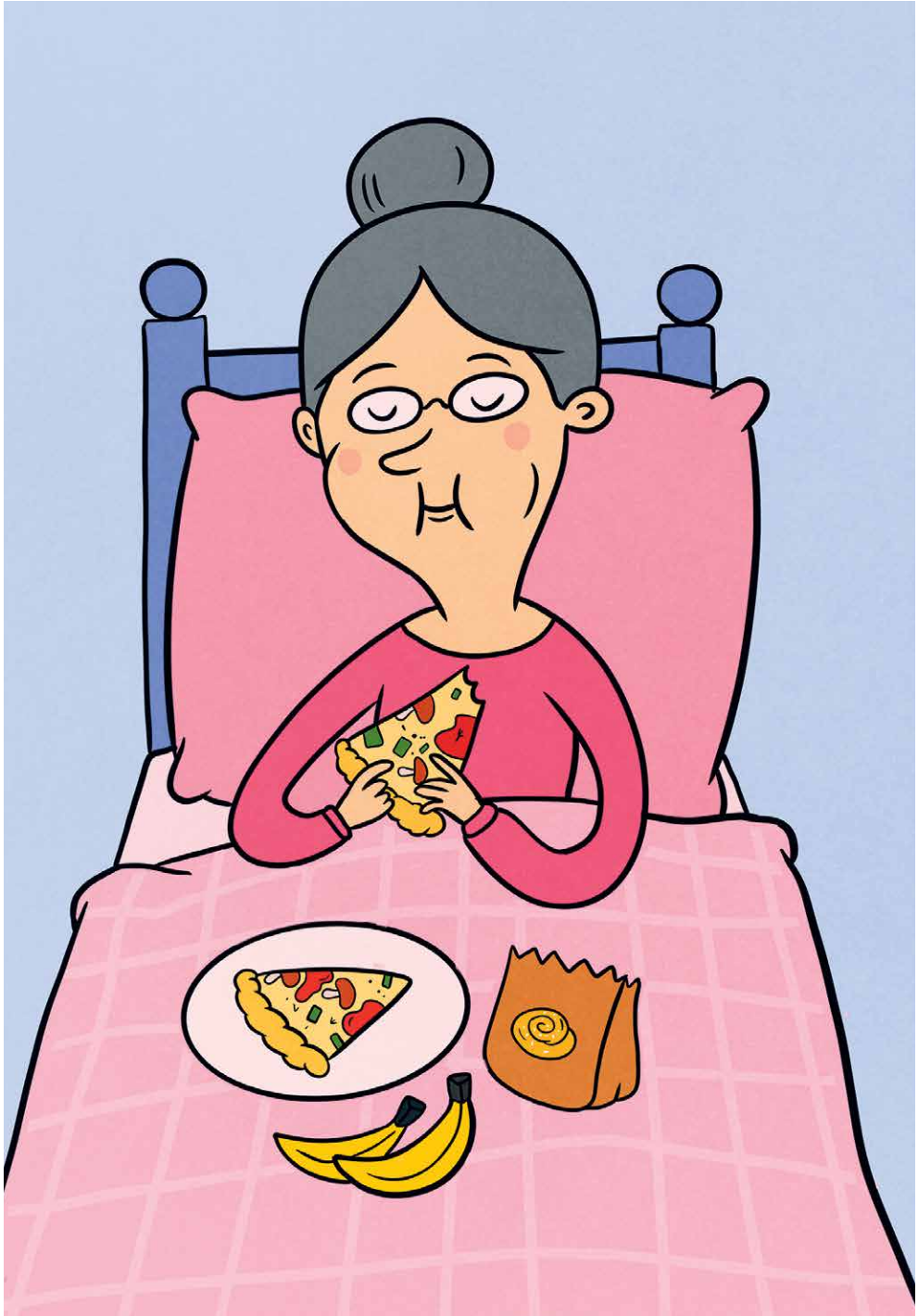
Kai Evelina atnešė senutei šį maistą,

senutė stebėjosi:

- kiek daug maisto ji šiandien gavo,
- kaip sočiai ji pavalgė.

Senutė pasakė Evelinai:

– Vaikeli, būtinai suvalgyk vieną bananą.

Evelinos šypsena

Evelina nieko neatsakė.

Ji sėdėjo prie senutės lovos ir žiūrėjo į senutę.

Žiūrėdama į senutę Evelina šypsojosi.

O Evelina šypsoi labai retai.

Tokios Evelinos šypsenos jau ilgai nematė jos mama.

Evelinos mama šios šypsenos labai ilgėjosi.

Siuvinėjimo pamoka

Staiga senutė pasakė:

– O dabar susirask siūlą su adata.

Pradėkime mokytis.

Taip Evelina pradėjo mokytis siuvinėti kryželiu.

Ant senutės kambario sienos

kabojo jos pačios kryželiu išsiuvinėtas paveikslas.

Tame paveiksle buvo pavaizduotas vaikas.

O šalia vaiko stovėjo angelas, kuris jį saugojo.

Senutė pasakė Evelinai:

– Žiūrėk, kokia tu panaši į tą vaiką, kurį saugo angelas.

Evelina įsižiūrėjo į šį paveikslą ir pasakė:

– Ak, aš niekada neišmoksiu taip gražiai siuvinėti.

Senutė tik paslaptینگai atsakė:

– Pirmiausia išmoksime siuvinėti gėlytę.

Siuvinėsime pačią mažiausią gėlytę

širdies kampelyje.

Čiuožyklos muzika

Bitė Vilimaitė

Lengvai suprantama kalba parengė
Rūta Norkūnė

Šis pasakojimas yra apie du mokyklos draugus
Betą ir Aleksą.
Jie mokėsi toje pačioje klasėje.

Aleksas ir Beta svajoja apie čiuožyklą

Po pamokų Aleksas lydėdavo Betą namo.

Jie kalbėdavo, kaip bus gerai, kai oras atšals.

Tada čiuožyklą užlies vandeniu.

Jie eis čiuožti.

Kada gi bus galima čiuoži?

Aleksas sakė Betai:

- Aš tau suvarstysiu pačiūžas.
Ant suolelių mes nesėdėsim.
Visą laiką čiuošime.

Beta nekantravo:

- Kada gi?

Pačiūžų varstymas

Nelaimingas nutikimas čiuožkyje

Pagaliau atėjo ta diena.

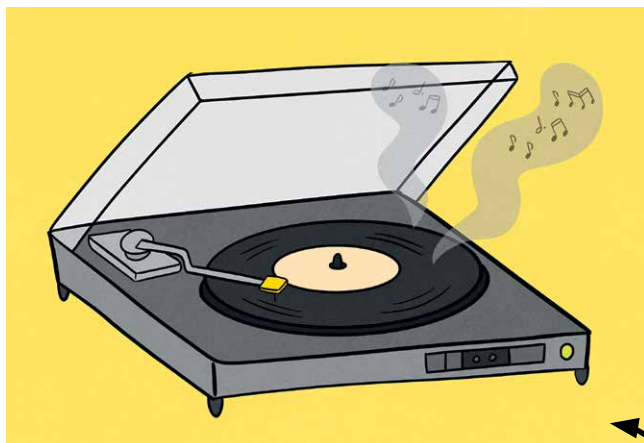
Aleksas suvarstė Betai pačiūžas.

Jie čiuožė naujomis pačiūžomis.

Truputį snigo.

Čiuožkyje grojo ypatinga čiuožyklos muzika.

Muzika buvo tarsi iš senų plokštelių.

Muzikinių plokštelių grotuvas

Beta pavargo.

Ji norėjo atsisėsti ant suoloelio.

Beta apsisuko ir nukrito.

Jai viskas aptemo akyse.

Betą išvežė į ligoninę.

Betą lanko Aleksas

Aleksas aplankė Betą,
kai ji grįžo namo iš ligoninės.

Beta pasakė Aleksui:

– Štai ir prisičiuožiau.

Jos koja buvo lūžusi.

Ant kojos buvo baltas gipsas.

Ir Betos veidas buvo baltas kaip gipsas.

Aleksas lankė Betą kasdien.

Jis sėdėdavo prie Betos lovos ir pasakodavo istorijas.

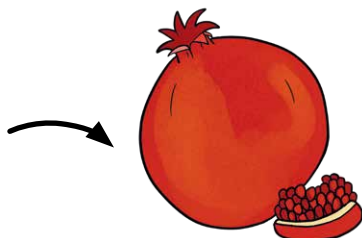
Istorijos buvo apie mokyklą ir klasės gyvenimą.

Alekso dovanos Betai

Aleksas atnešdavo Betai vaisių iš turgaus:

- vynuogių,
- apelsinų,
- granatų vaisių.

Kartą Beta Aleksui pasakė:

- Vaisiams pirkti išleisi visus sutaupytus pinigus.
Juk norėjai pirkti dviratį.

Aleksas pajuokavo:

- Vaisių neperku.
Visa tai auga mano žiemos sode.

 Žiemos sodas yra stiklinis pastatas,
kuriame žiemą galima auginti augalus.

Betai buvo linksma.

Prie jos lovos stovėjo akvariumas su žuvelėmis.

Jos visą laiką plaukiojo tarp žolių.

Akvariumas buvo Alekso dovana.

Alekso skambutis

Vieną dieną Aleksas paskambino Betai.

Jis užkimusiu balsu pasakė:

– Peršalau.

Guliu lovoje.

Man baisi angina.

 Angina yra liga, kai skauda gerklę
ir pakyla aukšta temperatūra.

Beta telefone girdėjo čiuožyklos muziką.

Ji suprato, kad iš tikrųjų Aleksas skambina iš čiuožyklos.

Betą aplankė Lora

Praėjo savaitė.

Betą aplankė Lora.

Lora yra Betos mokyklos suolo draugė.

Lora vos įėjo į Betos kambarį ir pradėjo pasakoti:

– Aleksas...

Tačiau Beta ją pertraukė:

– Lora, su šia suknele ir odine liemene atrodai kaip arkliukas.

Tavo liemenė primena arkliuko balnelį.

Lora labai apsidžiaugė.

Bet ji prisiminė, kad turi kai ką papasakoti Betai.

Lora nelaiminga pradėjo pasakoti:

– Mačiau Aleksą su...

Tačiau Beta ją vėl pertraukė:

– Turi naują krepšelį?

Lora atsakė:

– Taip, pasisiuvau iš įvairiausių medžiagos gabalėlių.

Lora taip ir nepapasakojo Betai,
ką norėjo papasakoti.

Betą aplankė Aleksas

Praėjo dar savaitė.

Pagaliau pas Betą atėjo Aleksas.

Jis buvo persimetęs pačiužas per petį
ir visas aplipęs sniegu.

Aleksas atnešė Betai graikinių riešutų.

Jis sušuko:

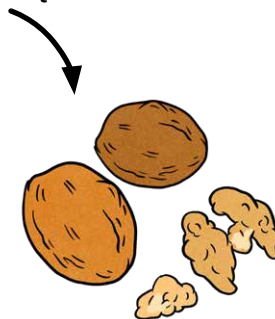
- Puikūs orai!
Ir ledas čiuožykloje puikus.
Kaip gaila, kad tu sergi.

Beta šypsojosi:

- Džiaugiuosi,
kad tu šauniai prisičiuožinėsi su pačiužomis šią žiemą.
Ar pabūsi su manimi?

Aleksas atsisakė:

- Lauke apačioje manęs laukia kaimynė Rūta.
Ji yra iš mano namo.
Rūta gali sušalti, nes užmiršo pirštines.
Mes einame čiuožti.

Beta pasiūlo savo pirštines

Beta pasakė:

- Jei mano koja nebūtų lūžusi,
nusileisčiau žemyn ir pasiūlyčiau Rūtai savo pirštines.

Aleksas pasisiūlė:

- Tai galiu padaryti ir aš.

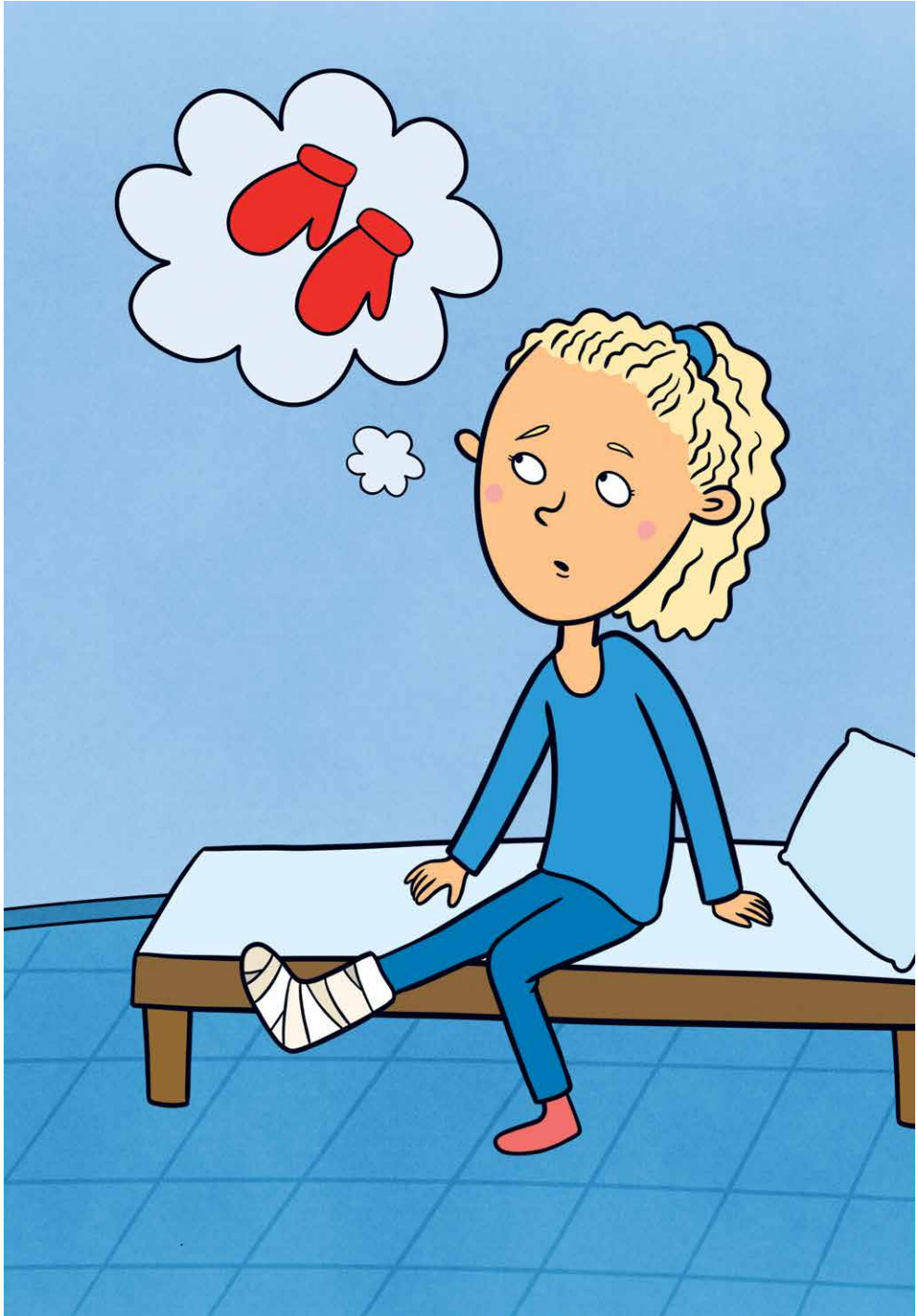
Beta nesutiko:

- Geriau atsikelsiu pati
ir išmesiu jums pirštines pro langą.
Tu eik žemyn ir ten lauk.

Aleksas neprieštaravo ir pasakė:

- Kaip nori.

Jis išlėkė žemyn pas Rūtą.

Beta atsikelia iš lovos

Beta atsikėlė iš lovos.

Jos koja buvo sugipsuota.

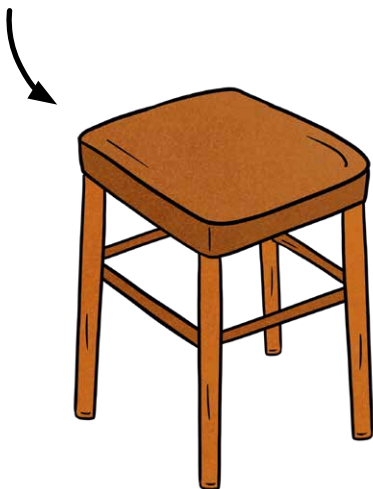
Tai buvo pirmas kartas, kai Beta atsikėlė iš lovos.

Ji drebėjo, nes buvo labai silpna.

Beta laikėsi už taburetės

ir nušokavo ant vienos kojos prie lango.

 Taburetė yra medinė kėdė be atlošo.

Beta išmetė pirštines žemyn.

Aleksas sušvilpė iš apačios.

Švilpimas reiškė, kad viskas gerai.

Beta grįžta į lovą

Beta atsigulė į lovą.

Ji pavargo.

Lovoje Beta:

- beveik miegojo,
- kalbėjosi su žuvytėmis akvariume.

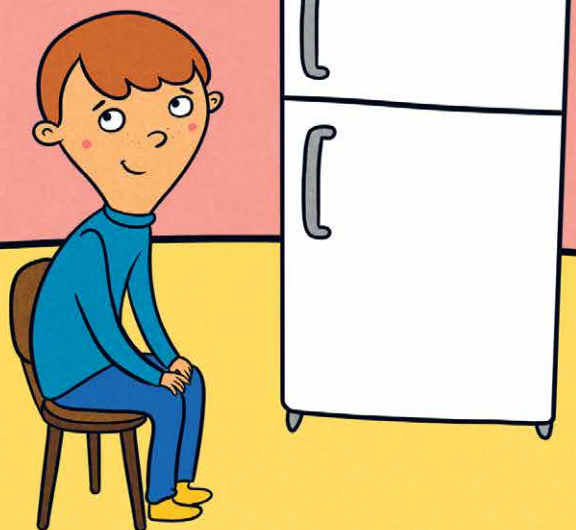
Pro atvirą langą vėjas į kambarį pripūtė sniego.

Netrukus Beta pasveiko.

Paprasta istorijos pradžia

Gendrutis Morkūnas

Lengvai suprantama kalba parengė
Justina Bružaitė-Liseckienė

Gendrutis Morkūnas parašė knygą
pavadinimu „Vasara su Katšuniu“.

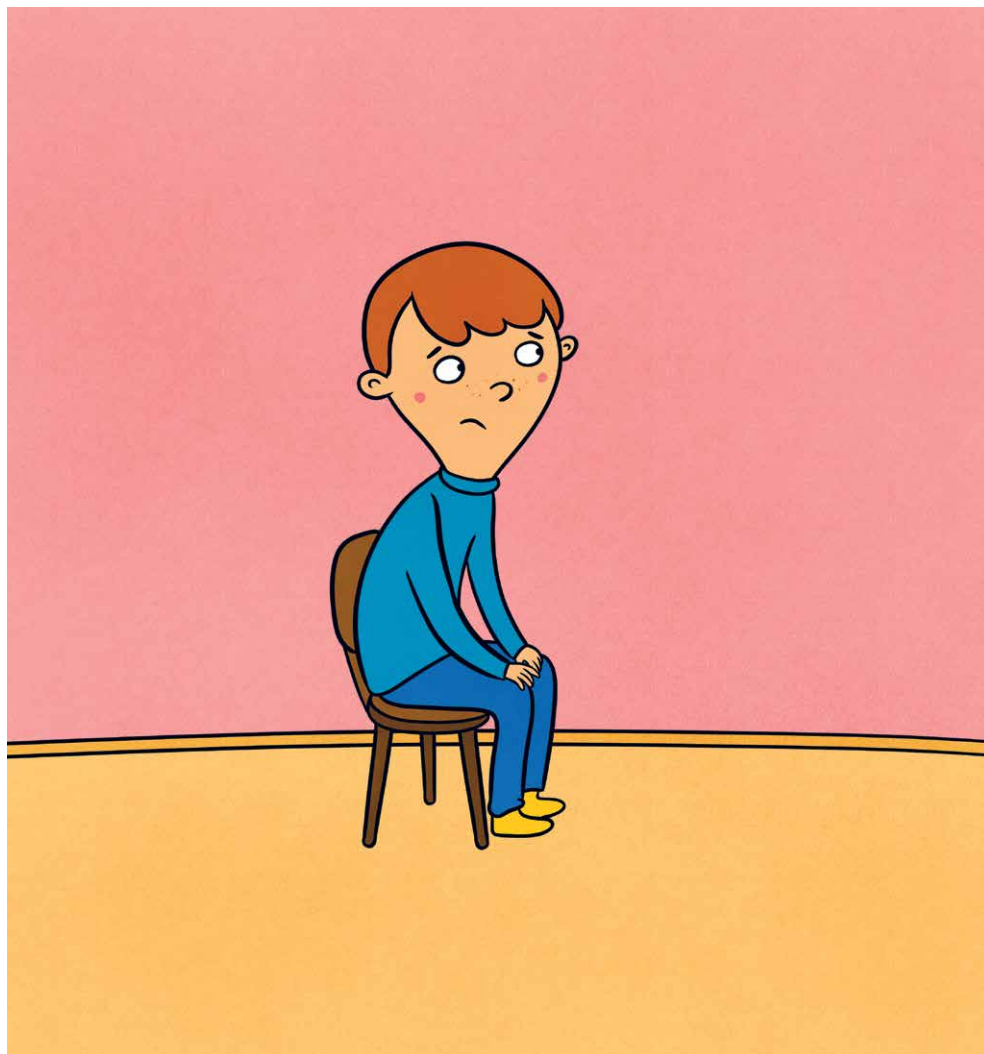
Knyga yra apie berniuką,
kurio vardas Bernardas.

Toliau jūs skaitysite istoriją
iš knygos „Vasara su Katšuniu“.

Šios istorijos pavadinimas yra
„Paprasta istorijos pradžia“.

Vasaros rytas

Ši istorija prasidėjo vasaros pradžioje.
Tą rytą, apie kurį papasakosiu,
Bernardas jautėsi nelaimingas.

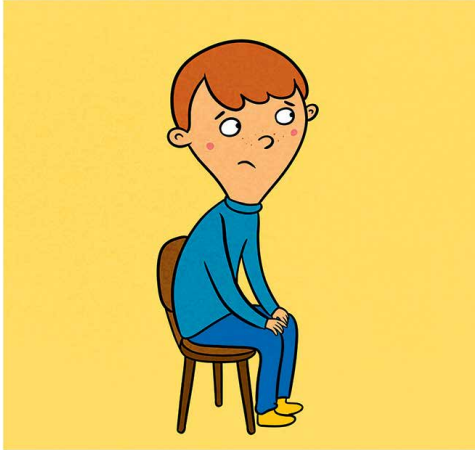
Bernardas buvo nelaimingas

Vasaros atostogos dar tik prasidėjo.
Daug mokinių dėl to džiaugėsi.
Mokiniam atrodė,
kad vasara niekada nesibaigs.
Bet Bernardas nesidžiaugė.

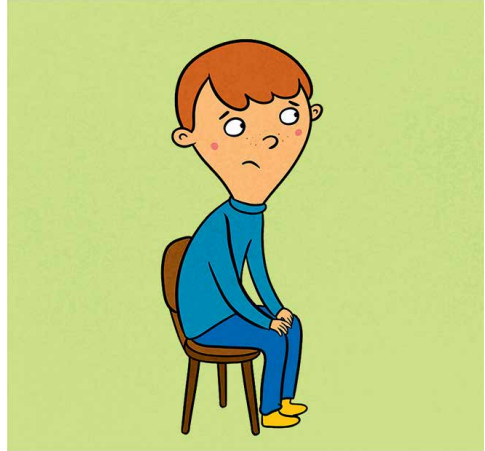
Bernardas galėjo eiti į kiemą.
Bet kai Bernardas būdavo kieme,
jis iškart norėdavo grįžti namo.
Todėl į kiemą jis nėjo.

Namie jam taip pat nebūdavo linksma.
Namie jis kažko norėdavo.
Bet pats Bernardas negalėdavo suprasti,
ko jis iš tikrųjų nori.
Taigi Bernardas neturėjo kuo džiaugtis.

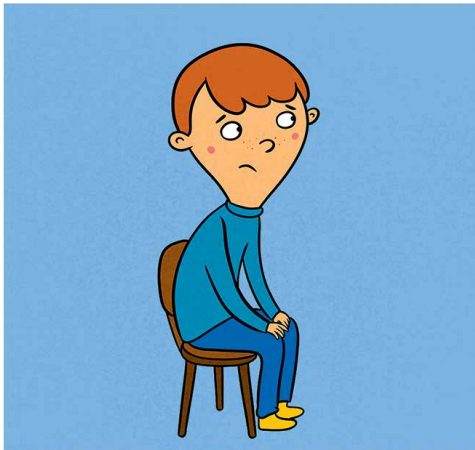
Rytas

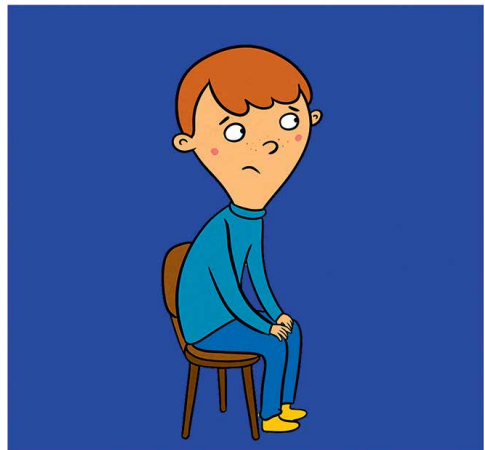
Diena

Vakaras

Naktis

Saulės šviesa ant virtuvės sienos

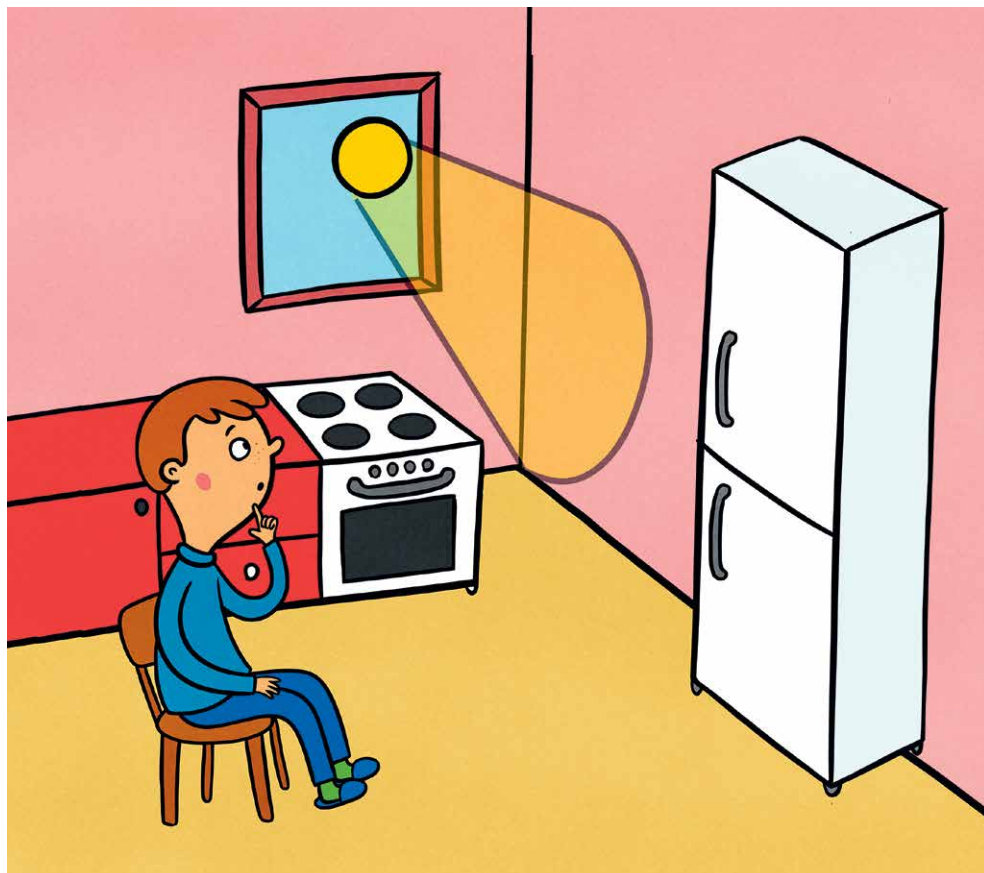
Tą rytą, kai įvyko istorija, Bernardas sėdėjo virtuvėje.

Jis žiūrėjo į saulės šviesą ant virtuvės sienos.

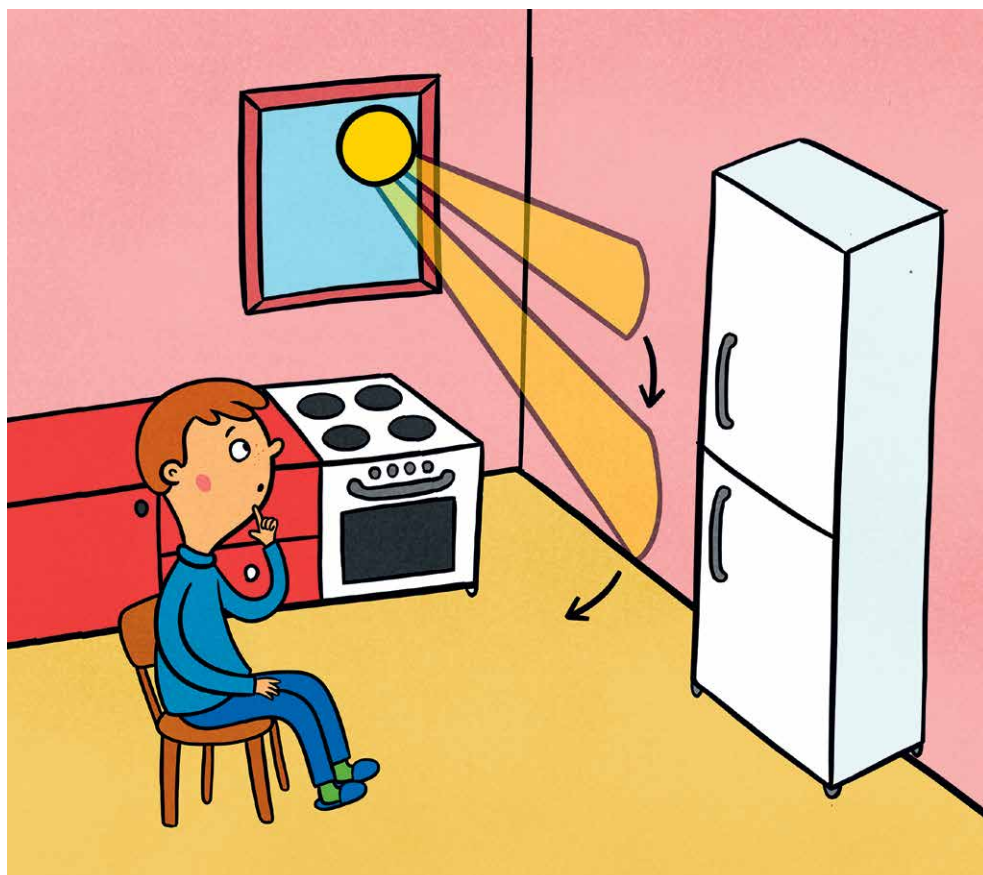
Saulės šviesa buvo netoli šaldytuvo.

Bernardas žiūrėjo į saulės šviesą ir galvojo:

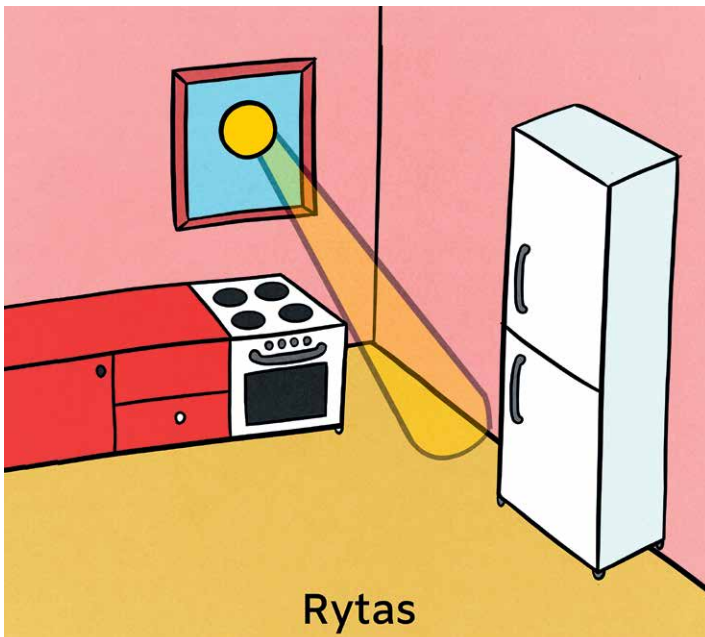
- Kai saulės šviesa pasieks šaldytuvą, įvyks koks nors stebuklas.

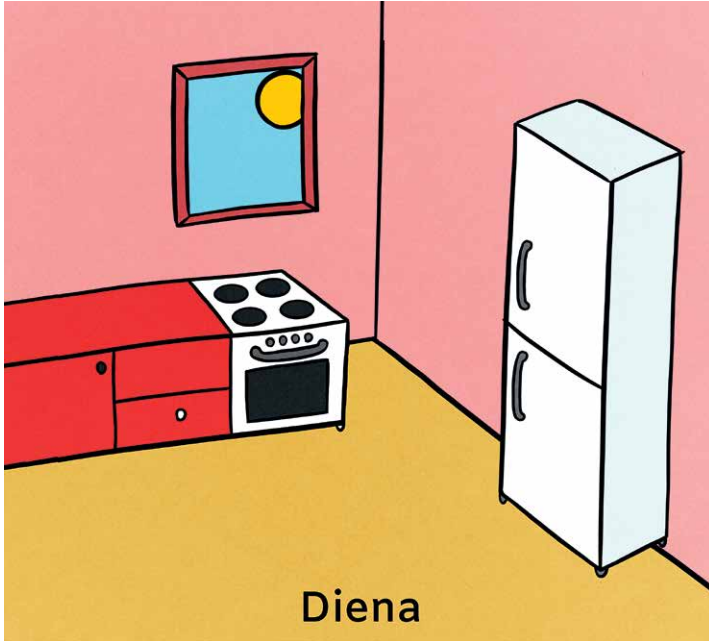

Saulės šviesa tyliai slinko į šaldytuvo pusę.
Tačiau Bernardas žinojo,
kad saulės šviesa niekada nepasieks šaldytuvo.
Saulė tuoj pasisuks.
Tada saulės šviesa dings nepasiekusi šaldytuvo.

Kaip juda saulės šviesa?

Bernardas netiki stebuklais

Bernardui buvo gera žinoti tiesą.

Bernardas norėjo, kad saulės šviesa pasiektų šaldytuvą.

Bet jis žinojo, kad taip nebus.

Bernardas nebetikėjo stebuklais
nuo vaikų darželio laikų.

Bernardas lankė ypatingą vaikų darželį.

Paprastai vaikų darželiuose auklėtojos seka pasakas.

Auklėtojos dažniausiai kalba apie tai,
kas įdomu vaikams.

Bet Bernardo vaikų darželyje
auklėtojos nesekdavo pasakų.

Ten auklėtojos pasakodavo rimtus dalykus,
kurie dažniausiai įdomūs ne vaikams,
o suaugusiems žmonėms.

Pavyzdžiui, Bernardo vaikų darželyje
auklėtojos pasakojo apie:

- politiką,
- prekybą.

 Politika yra šalies valdymo reikalai.

 Prekyba yra procesas,
kai žmonės pardavinėja prekes.

Kartā vaiku darželyje auklējot Bernardai pasakē,
kad pasakos yra netikros, o stebuklų nebūna.
Bernardas kartais papasakodavo stebuklų auklējotai,
bet auklējotai ir jais netikējo.
Taigi stebuklais nebetikējo ir Bernardas.

Bernardas ir šaldytuvas

Tačiau kai jis tą rytą sėdėjo virtuvėje, viskas buvo kitaip.

Tą rytą atrodė, kad gali įvykti stebuklas.

Tą rytą saulė švietė labai ryškiai.

Todėl Bernardas nusprendė padėti saulės šviesai pasiekti šaldytuvą.

Ar atspėsite, kaip jis tai padarė?

Bernardas nusprendė pastumti šaldytuvą arčiau saulės šviesos.

Tie, kurie bent kartą bandė pastumti šaldytuvą, žino, kad tai labai sunkus darbas.

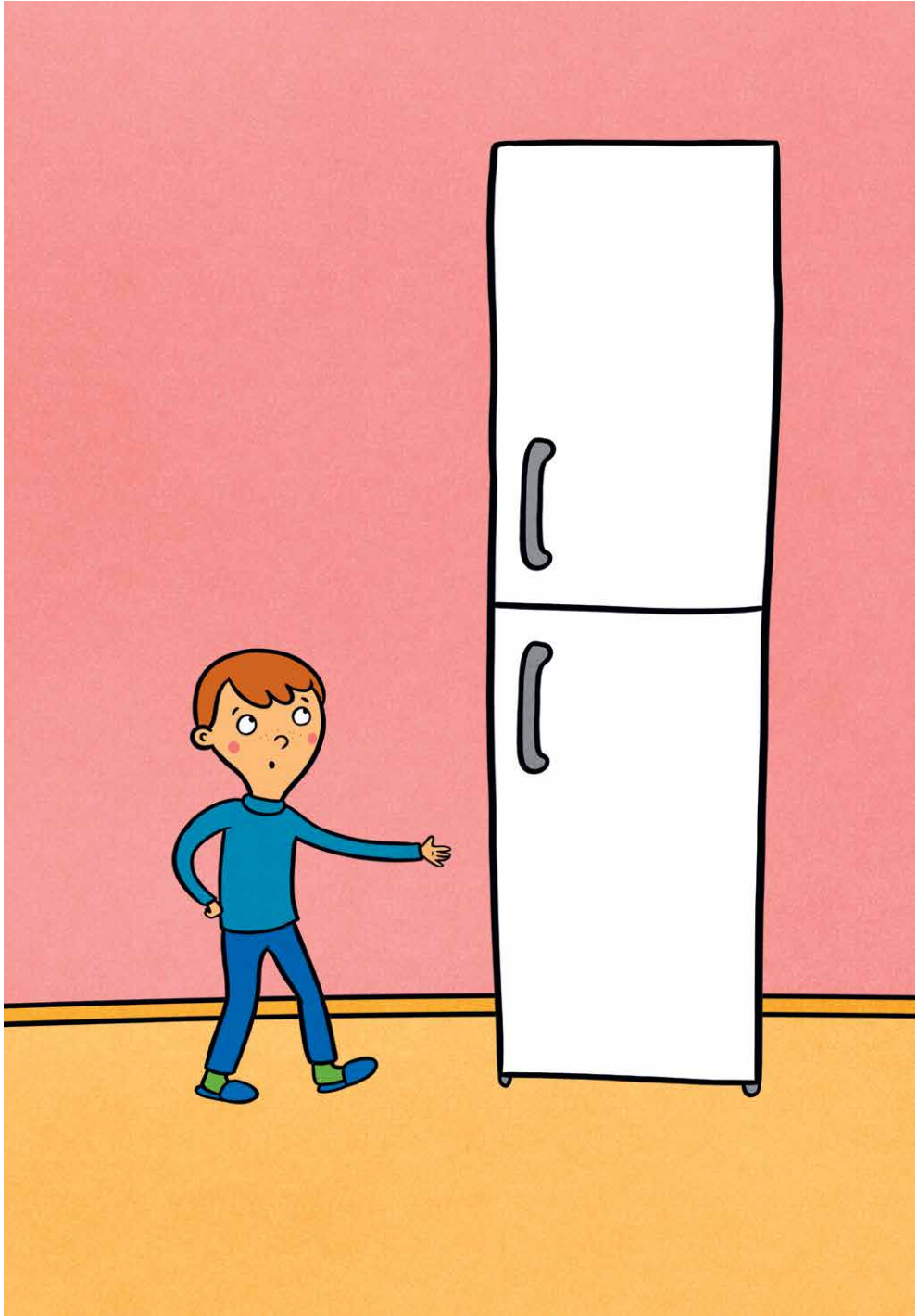
Šis šaldytuvas buvo ypač didelis.

Šaldytuvas buvo didesnis už Bernardą.

Šaldytuvas buvo ne tik didelis.

Šaldytuvas buvo pilnas:

- kumpių,
- pieno,
- varškės,
- sūrio,
- žuvų,
- svogūnų,
- grybų,
- sulčių.

Saulės šviesa ant šaldytuvo

Staiga Bernardas suprato,
kad šaldytuvą reikia pastumti tik keletą centimetrų.
Tada Bernardui pasidarė lengviau.
Taip pat Bernardui padėjo mintis,
kad gali įvykti stebuklas.

Bernardas pastūmė šaldytuvą taip stipriai,
kad jame kažkas nukrito ir sudužo.
Bet svarbiausia yra tai,
kad Bernardas šaldytuvą pastūmė tiek, kiek reikia.
Ir Bernardas pastūmė šaldytuvą pačiu laiku.
Saulės šviesa kaip tik pasirodė ant šaldytuvo.

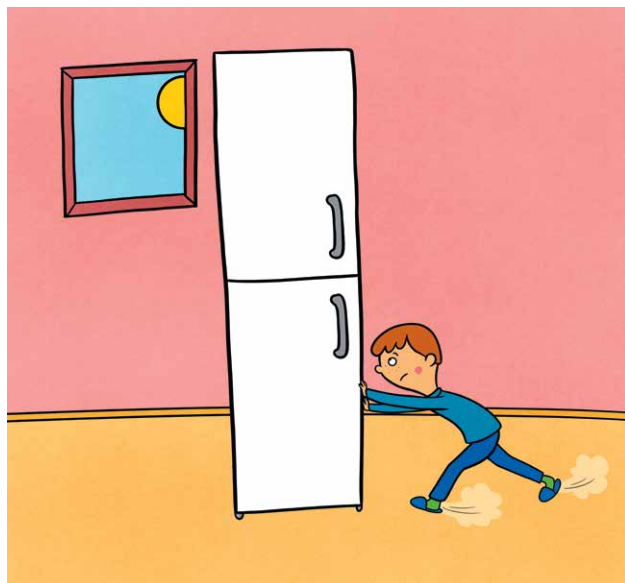
Bet saulės šviesa ant šaldytuvo
pabuvo tik kelias sekundes.

Tada saulė pasisuko, o saulės šviesa išnyko.

Bernardui atrodė,
kad saulės šviesa kaip žmogus galėjo pasirinkti,
kas jai patinka.

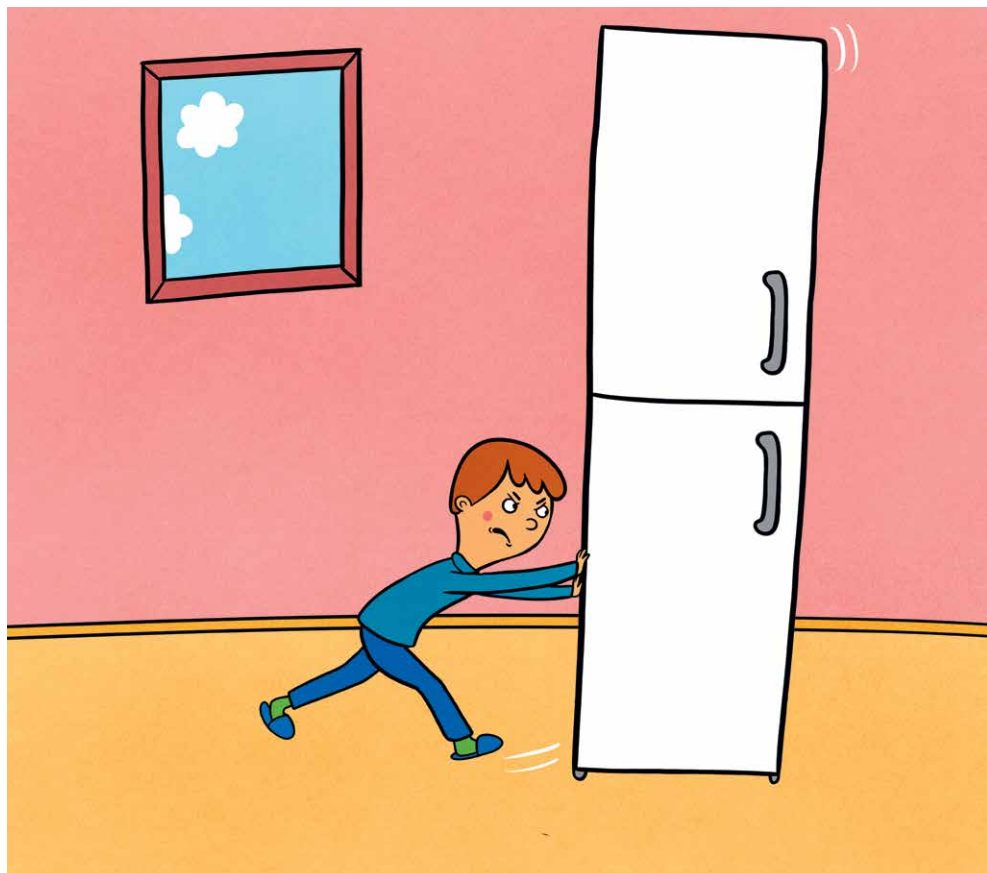
Atrodė, kad saulės šviesai nepatiko šis šaldytuvas.

Taigi stebuklas neįvyko.

Bernardas grąžina šaldytuvą į vietą

Bet Bernardas yra geras berniukas.
Todėl jis šaldytuvą nustūmė atgal.
Šį kartą stumti buvo daug sunkiau,
nes berniukas žinojo, kad stebuklo nebus.

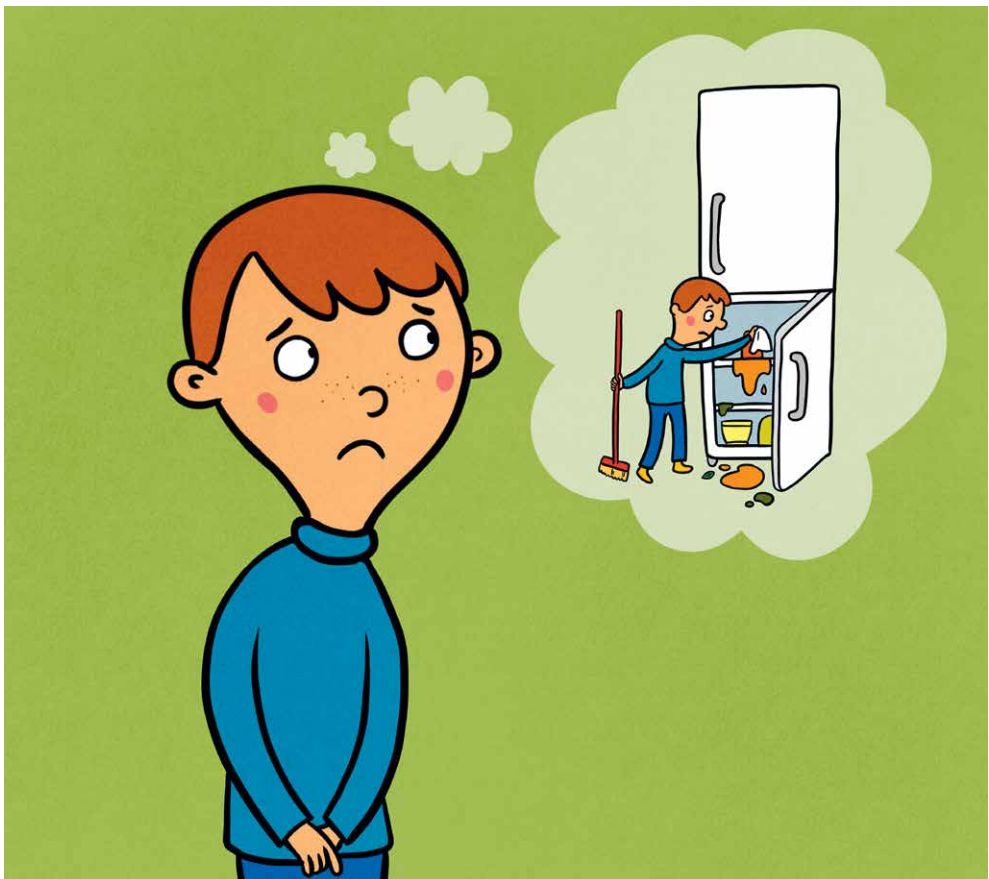

Be to, stumiant šaldytuvą,
jame kažkas vėl nukrito ir sudužo.

Bernardas nuliūdo.

Jis nuliūdo dėl dviejų dalykų:

1. Stebuklas neįvyko.
2. Dabar jam reikės išvalyti šaldytuvą
nuo sudužusių daiktų.

Katšunis

Gendrutis Morkūnas

Lengvai suprantama kalba parengė
Justina Bružaitė-Liseckienė

Toliau jūs skaitysite istoriją
iš knygos „Vasara su Katšuniu“.

Šioje istorijoje pasirodo
svarbus knygos veikėjas katšunis.

Šis pasakojimas yra iš dviejų
knygos „Vasara su Katšuniu“ dalių.

Šios knygos dalys vadinasi:

1. Belsk, ir tau atidarys, ir atidaryk, jeigu beldžia.
2. Beveik neįtikėtina.

Bet ką daryti, kad taip buvo?

Kažkas beldžia į duris

Bernardas liūdnas sėdėjo namuose.
Staiga Bernardas išgirdo,
kaip kažkas tyliai ir švelniai beldžiasi į duris.
Atrodė, kad į duris kažkas kvėpuoja.
Kažkas kvėpavo taip švelniai,
kaip švelniai kvėpuoja miegantys žmonės.

Šiaip tokį beldimą sunku išgirsti.
Atrodo, kad tokį beldimą
gali išgirsti tik labai liūdnas žmogus.
Toks dabar buvo Bernardas.
Jis pajuto, kad kažkas beldžia į duris.

Kažkas beldžia į duris

Bernardas pažiūrėjo pro durų akutę.

Laiptinėje buvo tuščia.

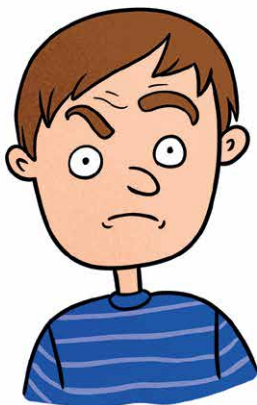
Tačiau Bernardas jautė, kad už durų kažkas yra.

Bernardas kažką girdi

Bernardas girdėjo, kad:

- kažkas tyliai kvėpuoja,
- trypčioja,
- rauko antakius,
- tampo lūpas,
- lėtai mirksi.

Bernardui tėvai visada sakydavo,
kad negalima atidaryti durų nepažįstamam žmogui.
Tačiau dabar už durų nebuvo jokio žmogaus.

Bernardas galvojo:

- Žinoma, koks nors blogas žmogus galėjo atsitūpti
arba atsigulti,
kad jo nepamatyčiau pro durų akutę.

Tačiau Bernardas pats netikėjo tuo, ką pagalvojo.

Todėl jis drąsiai atidarė duris.

Tuščia laiptinė

Laiptinė buvo visiškai tuščia.

Laiptinė buvo netgi tuštesnė negu anksčiau.

Laiptinėje anksčiau:

- gulėdavo viena kita šiukšlė,
- būdavo galima išgirsti trankomas duris ir vėją.

Atrodo, kad dabar kažkas sutvarkė laiptinę.

Taip pat dabar laiptinėje

nebuvo galima išgirsti jokio garso.

Oras laiptinėje buvo ramus, be jokio vėjo.

Bernardas nusivylė nieko nepamatęs.

Jis uždarė duris.

Rakindamas duris Bernardas pajuto,

kad kažkas švelnus praėjo jam pro kojas.

Vienišas Bernardas

Žmonėms nepatinka būti vieniems.

Jie nori bendrauti su kitais.

Bernardas taip pat nemėgo būti vienas.

Jis norėjo turėti draugų.

Bet Bernardas jau seniai suprato,

kad draugai nėra kaip kriaušės,

kurių galėtum nusipirkti kioske.

Gyvūnas, panašus į šunį ir į katę

Taigi tos vasaros pradžioje
Bernardas sėdėjo namuose vienas.
Tačiau šį kartą jis pajuto, kad namie kažkas yra.
Virtuvėje prie stalo sėdėjo kažkoks gyvūnas,
kokio Bernardas niekada nebuvo matęs.

Gyvūnas buvo nedidelis, kaip vidutinio dydžio šuo.
Bet gyvūnas buvo panašus į katiną.
Jo nugara buvo kaip katino.
Tačiau gyvūnėlis buvo panašus ir į šunį.
Akys buvo panašios ir į šuns, ir į katino.
Snukutis kaip šuns.
Bernardas pagalvojo:
– Tai katšunis.

Šį gyvūną buvo galima pavadinti ir šunkačiu,
bet šis žodis Bernardui nelabai patiko.

Katšunio išvaizda

Katšunis sėdėjo atsirėmęs priekinėmis kojytėmis į virtuvės stalą.

Jo kailiukas buvo trumpas, bet labai tankus.

 Tankus kailis reiškia, kad gyvūnas turi daug plaukų.

Katšunis tyliai judino savo uodegą.

Jo uodega buvo užriesta ir panaši į katino.

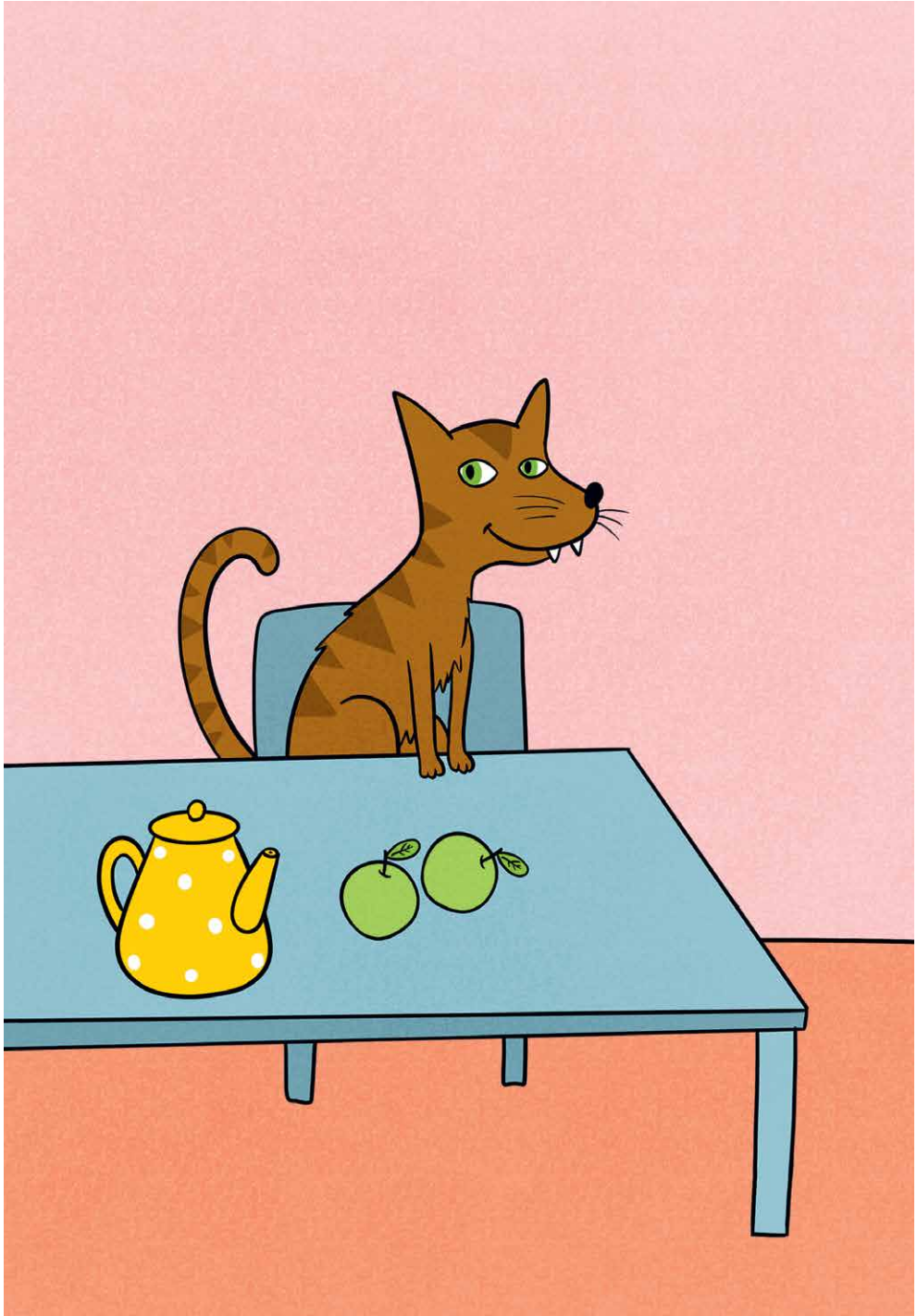
Katšunis žiūrėjo į Bernardą.

Katšunio akys buvo pilkos.

Nors Bernardui atrodė, kad jo akių spalvos keičiasi.

Bernardui katšunio akys atrodė:

- truputį žalios,
- truputį mėlynos,
- truputį geltonos.

Kalbantis katšunis

Bernardas žinojo, kad nei šunys, nei katės nekalba.
Tačiau jis visai nustebo, kai katšunis pradėjo kalbėti.
Tą dieną atsitiko daug dalykų,
kuriais buvo sunku patikėti,
todėl Bernardas jau nustojo stebėtis.

Katšunis tyliai, bet aiškiai pasakė:

– Norėčiau atsigerti.

Bernardas katšunio paklausė:

– Norėtum vandens?

Ar sulčių?

Ar „Pepsi“?

Ar dar ko nors?

Katšunis atsakė:

– Dar ko nors.

Tada Bernardas pasiūlė Katšuniui:

– Dar yra pieno.

Bet pienas šaltas ir iš parduotuvės.

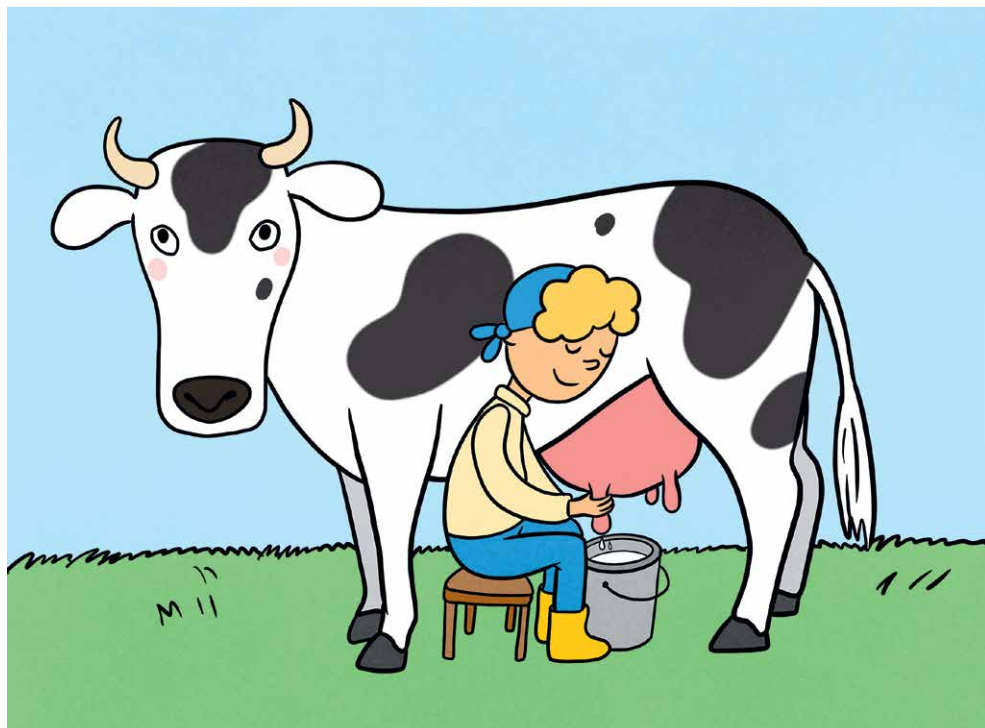
Katšunis atsakė:

– Noriu šilto ir šviežio pieno.

Ne tokio, kaip iš parduotuvės.

Šviežias pienas yra

 ką tik iš karvės pamelžtas pienas.

Nėra šviežio pieno

Bernardui atrodė,
kad jis šviežio pieno namuose tikrai neturi.

Norėdamas tai įrodyti,

Bernardas atidarė visas buto duris:

- duris į tėvų miegamąjį,
- duris į savo kambarį,
- duris į vonią ir tualetą,
- visų spintų duris,
- virtuvės spintelių dureles.

Bernardas atidarė net tėčio įrankių dėžę.

Šiltas pienas šaldytuve

Galiausiai Bernardas atidarė šaldytuvą.
Trečioje nuo viršaus lentynoje buvo ąsotis.
Bernardo mama tame ąsotyje
paprastai laikydavo savo girą.

 Gira yra gėrimas iš duonos.

Bet dabar tame ąsotyje buvo pienas.
Dar neišėmęs pieno iš šaldytuvo,
Bernardas pajuto pieno šilumą.
Taip pat Bernardas jautė, kad pienas kvepėjo žole,
po kurią vaikščiojo karvės.
Taip kvepia šviežias pienas.

Daug dalykų tą dieną buvo sunku patikėti.
Bet šaldytuve iš tikrųjų buvo šiltas ir šviežias pienas.
Pienas, kurį ką tik kažkas pamelžė iš karvės.

Niekas nemėgsta šviežio pieno

Šviežią, ką tik pamelžtą pieną mėgsta tik:

- katės
- ir šunys.

Žmonės tokio pieno nemėgsta.

Tiksliau, tokį pieną mėgsta labai mažai žmonių:

- vienas kitas suaugęs žmogus,
- labai retas jaunas žmogus
- ir beveik niekas iš vaikų.

Du puodukai šviežio pieno

Bernardas pamiršo, kad šviežio pieno nemėgsta, todėl pripylė du puodukus pieno.

Vieną puoduką jis pastūmė katšuniui, o kitą pasiėmė pats.

Bernardas pro puoduko viršų pažiūrėjo į katšunį.

Katšunis taip pat pro savo puoduko viršų
žiūrėjo į Bernardą.
Bernardas pamatė,
kad katšunio akys dabar buvo žalios.
Nuo pieno sklido šiluma.

Pieno lašeliai ant katšunio ūsų

Kai Bernardas ir katšunis išgėrė pieną,
Bernardas įpylė dar.
Paskui dar.

Katšunio ūsai pabalo.
Ant katšunio ūsų pakibo maži pieno lašeliai.
Kai baigė gerti paskutinį puodelį pieno,
katšunis staigiai pasuko galvą.
Taip ant jo ūsų buvę pieno lašeliai pakilo į orą.
O kai tie lašeliai krito žemyn,
katšunis savo ilgu liežuvio juos staigiai pagavo.
Bernardas pirmą kartą pats užsinorėjo:

- ūsų
- ir ilgo liežuvio.

Bernardas, kaip ir katšunis,
norėtų ilgu liežuvio gaudyti pieno lašus,
kurie krinta nuo ūsų.

Neįprastas įvykis

Staiga katšunis nušoko nuo suolo
ir pasuko prie buto durų.

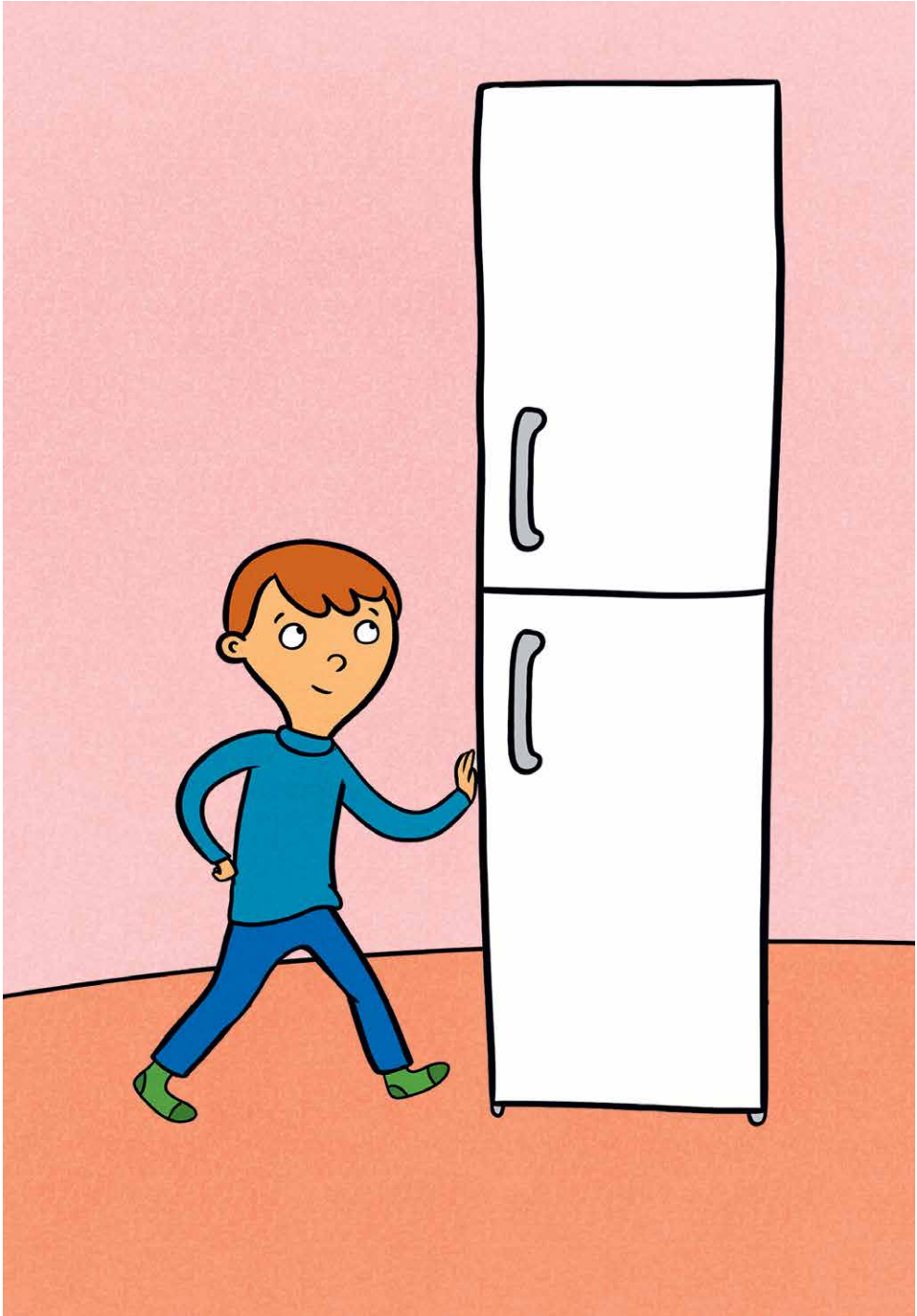
Bernardas nusekė iš paskos.

Eidamas Bernardas delnu trenkė į šaldytuvo šoną.

Tai buvo tas pats šaldytuvo šonas,
kurį vakar trumpam apšvietė saulė.

Atrodė, kad šaldytuvo šonas
iki dabar buvo šiek tiek šiltesnis ir baltesnis.

Iki stebuklo dar reikėjo palaukti, tačiau kažkas vyko.
Vyko kažkas neįprasta.

Išleido Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus viešoji biblioteka

Spausdino „Standart Impresa“

Tiražas 1500 egz.